

NIEUWE AVONTUREN

Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Merry Kid de Verklikker

N° 2050

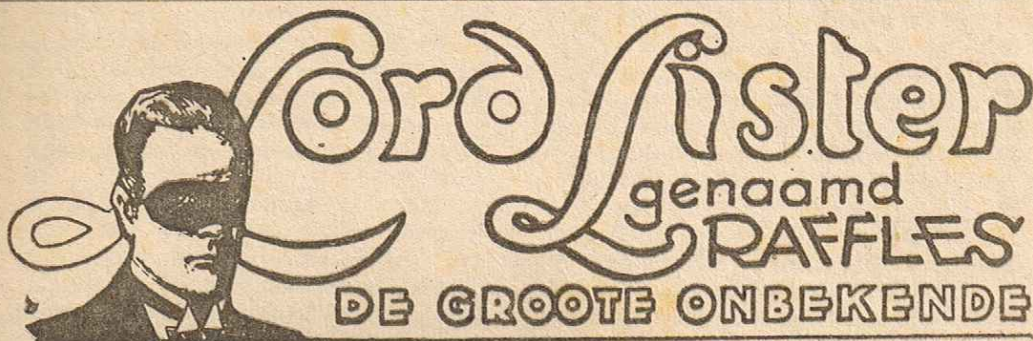

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Merry Kid, de Verklikker

HOOFDSTUK I.

KID MERRY GAAT OP BEZOEK

De stemming op Scotland Yard was die ochtend alles behalve opgewekt. Van hoog tot laag, te beginnen met hoofdinspecteur Baxter, liep men rond met lange gezichten en in sommige afdelingen vielen zelfs hardere woorden dan gewoonlijk. Met andere woorden: Het regende standjes, links en rechts en zoals dikwijls bij zulke gelegenheden werden de onschuldigen het ergst door de buit getroffen.

Er waren dingen geschied, die het beroemde politiecorps van Londen onmogelijk goed konden doen in de ogen van zijn bewonderaars.

Voorvallen hadden plaats gegrepen die zich geheel hadden onttrokken aan de controle van de Yard en men had

gedaan, alsof zij in het geheel niet bestond!

Om kort te gaan, John Raffles, de onvindbare, had weer eens voor voorzienigheid gespeeld en op zijn eigen houtje de strijd aangeboden met de bandieten van Londen, die georganiseerd zijn in talrijke benden, waarvan die der Raven wel de grootste, de invloedrijkste en ook de gevaarlijkste is, want zij heeft vertakkingen tot in de kringen, waar men dat zeker niet zou verwachten. Terloops kan hier worden opgemerkt, dat nog nauwelijks een half jaar geleden een Engels edelman tot een langdurige gevangenisstraf is veroordeeld, van wie met zekerheid kon worden aangetoond, dat hij niet alleen

lid was van die bende, maar daarin zelfs een leidende rol speelde.

Raffles had dus de strijd weer eens aangebonden met de schurken en hij had overwonnen. Er waren daarbij doden gevallen, er was een zeer groot bedrag door middel van een tunnel uit de kelder van een bankgebouw gestolen, * men had bijna een dozijn bandieten kunnen arresteren, maar de man om wie alles eigenlijk draaide, hield zich zeer bescheiden op de achtergrond en scheen er niet aan te denken, het loon voor zijn bemoeiingen te gaan opeisen.

Natuurlijk had de politie daar moeite genoeg voor gedaan, al was het misschien niet juist met de bedoeling, Raffles in het openbaar te huldigen en, bij voorbeeld, te eren met de gouden politiemedaille voor buitengewone diensten.

En in plaats van tevreden te zijn met de twaalf gevangenen schurken en het overlijden van een viertal anderen, maakte Scotland Yard zich boos, omdat de voornaamste acteur in het drama niet voor het voetlicht wilde komen, om dankend voor het publiek te verschijnen, maar zich in de schaduw van de coulissen hield en zich schuilhield.

Inspecteur Baxter was op zijn bureau gekomen in een toestand van sombere woede, die voor die dag weinig goeds voorspelde en Marlowe, zijn secretaris, vond het verstandig, zich maar rustig in zijn hoekje te houden en zijn stekelige aanmerkingen tot betere tijden te bewaren.

In een van de kamers op de tweede verdieping zaten omstreeks tien uur in de ochtend twee mannen bijeen, van wie zelfs de leek op het eerste gezicht wel zou kunnen zeggen, welk beroep zij uitoefenden. Zij waren beiden boven de middelmaat, stevig gebouwd en hun gezichten hadden harde trekken. Zij droegen een colbertje met brede zakken, van die zakken, waaruit men

heel gemakkelijk een paar boeien of een dienstrevolver te voorschijn kan halen.

Inderdaad, de heren Irving Hood en George Hill waren detectives en zij stonden hoog aangeschreven bij hun superieuren, om hun doortastendheid, hun slimheid en hun onverschrokkenheid.

Meestal werkten zij samen en zij waren gevreesd en gehaat ook in de wijken der misdaad. Beiden maakten deel uit van de zogenaamde Vliegende Brigade, die nog niet zo heel lang geleden was opgericht en waarvan de manschappen de beschikking hadden over zeer snelle auto's, zodat zij niet alleen in het hartje van Londen, maar ook mijlen ver in de omtrek van de hoofdstad konden opereren.

Zij hadden hun hart voor elkander uitgestort en trokken nu mistroostig aan hun lange, zwarte en zware sigaren, tegenover elkander gezeten en nu en dan een zucht slakend.

— Ja, daar zitten we mee! zei Hill tenslotte.

— Een waar woord! bevestigde Hood. Die duivel is ons al weer te slim afgeweest, hij heeft ons al het werk uit de hand genomen en wij mochten de overschotjes voor ons deel nemen!

— Om zo te zeggen de kruimels opvegen, die van zijn tafel vielen! zei Hill grimmig.

— Het is wel waar, dat we twaalf van de jongens nu achter slot en grendel hebben, maar...

— Maar ik gaf ze graag alle twaalf weer terug voor die enkele Raffles! riep Hill woedend uit. Je mag het ondanikbaar vinden, maar het is zo! Het publiek begint een loopje met ons te nemen. Lees er de ochtendbladen maar eens op na! Je zou die perskerels de hals omdraaien! Je hoeft alleen maar de opschriften te lezen! « Raffles ontlast de politie van veel werk » — « John Raffles als onbezoldigde rijksveldwachter » — « Eén man vangt twaalf boeven, maar hij draagt geen uniform » en zo ga je maar door. Het is om dol te worden! Wat wil je?

* Men zie voor dit Raffles' avontuur de beide voorafgaande nummers van deze serie.

Die laatste vraag was gericht tot een leerling-agent, piepjong nog, die zo-even was binnen getreden en een weinig verschrikt was blijven staan op het horen van de bulderende stemmen en het zien van de rode gezichten en de uit het hoofd puilende ogen.

— Daar is een man, die u wil spreken, mijnheer Hill, antwoordde de agent bedeesd.

— Verzoek hem beleefd om naar de duivel te lopen! zei Hill bars. Maar vooral beleefd. Want daar klagen ze ook al over in de pers, over het verminderen van onze beleefdheid!

— Maar het is van belang wat hij te zeggen heeft, inspecteur! hernam de agent. Hij komt u spreken over... u weet wel!

— Noem namen en wees niet zo verlegen als een kostschoolmeisje!

— Hij komt praten over John Raffles! zei de agent haastig.

Als geëlectriseerd sprongen de twee detectives tegelijkertijd overeind en staarden de agent aan, die heel trots was, de overbrenger te zijn van zulk een blijkbaar gewichtig bericht.

— Hoe heet die man? vroeg Hood eindelijk.

— Hij zegt, dat hij Kid-Merry heet! antwoordde de agent. Een vreemde naam, zou ik zeggen!

Hood en Hill hadden elkander verbluft aangekeken en de eerste zei spottend tot de agent:

— Ja, een heel rare naam, kindlief! En ga jij nu maar weer aan je werk. peulebroek, dan leer je misschien later wel wat die naam te betekenen heeft! Maar zeg hem eerst, dat hij hier komt! Is hij alleen?

— Ja, mijnheer Hill? antwoordde de agent, in zijn wiek geschoten.

— Ga dan maar weer knopen poetsen! hoonde Hood hem na.

De jeugdige agent verdween en zodra de deur dicht was, barstte Hood uit:

— Ik heb al veel brutaliteiten beleefd, maar dit is het toppunt! ...

Hill haalde de schouders op en zei:

— Misschien ook niet! Kid weet ook wel, wat hij doet. Ik geloof niet eens,

dat er op dit ogenblik een bevel tot arrestatie tegen hem is uitgevaardigd. Hij wordt geschaduwed, dat is alles. Ik ben benieuwd wat hij te vertellen heeft.

De deur ging open, zonder dat een van beiden voetstappen op de gang had gehoord en een lange, magere kerel trad binnen, een jaar of dertig oud, maar reeds zo goed als geheel kaal en wiens eeuwig lachende tronie hem zeer waarschijnlijk geholpen had aan zijn bijnaam (Kid Merry of Merry Kid betekent zo iets als: vrolijke jongen).

Een fraai gezicht leverde die lachende mond, gespleten van oor tot oor, overigens niet op, want Kid Merry beschikte nog slechts over weinig tanden, die vereenzaamd hier en daar scheef op hunne grondslagen stonden, als puinhopen, zwart en droog.

Kid Merry was beroemd onder zijn kornuiten, omdat hij voor alles een grapje had, de wereld van de optimistische kant beschouwde, en zich door niets uit het veld liet slaan. De sage gaat van Kid Merry, dat hij eens tot de rechter, die hem tot drie jaren cel-straf veroordeelde, goedmoedig de opmerking maakte: «Dat is niks erg, hoor vader! Ik ga mijn gedenkschriften schrijven en jij krijgt een presentexemplaar».

Kid zag er op het ogenblik niet zo heel erg aantrekkelijk uit, want zijn kleren waren oud en geheel versleten, hij was sedert een week niet geschoren en hij droeg om zijn dunne hals, losjes geknoopt, een doek, die de indruk wekte, alsof hij daar van zijn geboorte af aan zo gezeten had en nooit was afgelegd.

Met een onbeschaamd gezicht en grijnslachend keek Kid beurtelings de twee politiemannen aan, vroeg toen, zijn peukje sigaret op de grond spuwend:

— Daar kijken jullie van op hè?

— Dat doen we, Kid en we zouden er nog méér van opkijken, als je dat stinkende peukje weer oprapte en hier in het asbakje legde. Toe, verbluf ons eens!

Een beetje verbluft bukte Kid zich, want hij was niet heel erg bevattelijk voor ironie, raapte het smeulende eindje op en legde het in de asbak.

En op hetzelfde oogenblik, dat hij het deed, waren zijn polzen bliksemsnel samen gevoegd in de knellende greep van twee stalen boeien.

Voor een oogenblik verloor Kid zijn beroemde vrolijkheid en vloekte woedend, vals kijkend :

— Dat is een vuile streek ! En jullie hebben er niet eens het recht toe ! Ik heb één schone lei, als je dat maar weet !

Hill stak heel bedaard het stalen sleuteltje in het slot van de boeien, nam ze Kid af en zei rustig :

— Niet boos om worden, Kid ! Het was maar om mijn vingervardigheid op peil te houden ! In de laatste tijd krijg ik er zoveel gelegenheid niet meer toe, zie je ! De truc was goed, hè ?

Kid wreef zijn polzen eens, keek nog wat zuur en toen ging zijn mond weer heel wijd open en hij grijnslachte :

— Ik ben er niet boos om, Hill ! Het is nu eenmaal je smerige vak ! Schaam je je soms niet wel eens ?

— Neen, nooit ! Gek is dat, hè ? Nooit een spoor van berouw, geen schaamte hoegenaamd, integendeel ! En als je nog eens zegt, dat het beroep smerig is, dan zal ik ook mijn nieuwe knuppel eens op je proberen ! En schiet nu maar op, kom eens over de brug en vertel wat je te vertellen hebt !

De geweldige grote mond van Kid trok langzaam dicht, tot hij niets meer was dan een spleet, nauwelijks zichtbaar in zijn groezelig gezicht en ook zijn ogen werden spleetjes, terwijl hij Hill enige tijd aangluurde.

Hij had zijn zeer lange, snavelachtige neus tussen duim en wijsvinger gevat en trok er aan, alsof hij wijsheid uit dit lichaamsdeel wilde tappen. Toen vroeg hij, plaats nemend op de enige stoel, die nog vrij was in de kamer :

— De pest in, hè jongens ?

— Wat bedoel je ? vroeg Hood nijdig.

— De smoor in, omdat Raffles bij dat zaakje van gisteren en eergisteren de dans weer is ontsprongen ! Eigenlijk hadden jullie hem moeten knippen.

Hood deed dreigend een stap op hem toe en vroeg :

— Ben je soms hier gekomen, om ons te sarren, Kid ? Pas op, want ik ben niet in de stemming !

— Helemaal niet ! Ik ben gekomen om je een zaakje voor te slaan ! Ik wil je compagnon worden !

— Dat is mooi van je Kid ! zei Hood sarcastisch. We waren gelukkig, heel ons leven lang, maar dat ontbrak ons nog juist en dat hebben we nooit geweten !

— Maak jij maar grijntjes, zei Kid beledigd ! We zullen eens zien of je straks ook nog zo 'n pret hebt Zouden jullie Raffles niet graag in je handen willen hebben ?

De twee detectives keken elkander aan. Er was iets in de stem en in de houding van de bandiet, dat er op wees, dat hij in ernst sprak.

Zij wisten, dat hij lid was van deze of gene bende en dat hij nog geen veertien dagen geleden uit de gevangenis was ontslagen en dus zeer waarschijnlijk nog geen gelegenheid had gehad, zich al weer toe te leggen op zijn specialiteit : het inbreken in juwelierszaken. Zij hadden dus volstrekt geen recht om de hand op hem te leggen en als Kid toch hier kwam, en zich in het hol van de leeuw waagde, dan moest dat ook een bepaalde reden hebben.

Nadat Hood zijn collega met de blik geraadpleegd had, begon hij, achteloos achterover leunend in zijn stoel :

— We zullen geen grapjes maken Kid. Je bent hier gekomen met een bepaald plan. Wat is dat voor een plan ?

— O, het is maar een kleinigheid, ik kom jullie aanbieden, natuurlijk tegen een behoorlijke vergoeding, laten we zeggen op zijn minst de helft van de losprijs, die op de aanhouding van Raffles is gesteld, om hem jullie in handen te spelen !

HOOFDSTUK II.

DE VAL

De beide detectives werden beurte-
lings bleek en rood op het horen van
die woorden. Een ogenblik was er een
dreigende uitdrukking in hun ogen ge-
komen, daar zij vreesden, dat de in-
breker met zijn onbeschaamde tronie
een loopje met hen nam.

Maar Kid-Merry lachte op dat ogen-
blik helemaal niet en hij was volkomen
ernstig. Hij had schrijlings plaats geno-
men op de stoel, als een ruiter te
paard, gluurde over de leuning heen,
waarop hij zijn armen had gelegd, ze-
gevierend naar de twee politiemannen
en begon toen naar een nieuwe sigaret
te grabbelen, genietend van de uitwer-
king van zijn woorden.

Hood was het eerst in staat om er
met moeite uit te brengen :

— Meen je in ernst wat je daar zegt,
Kid ?

— Zou je denken, dat ik de moed
zou hebben, zulke hoge omes als jullie
zijn, voor de mal te houden ? Neen, zo
is Kid niet, hoor !

— Dus, jij weet waar Raffles op dit
ogenblik zit ? vroeg Hill, met een hon-
gerige uitdrukking in zijn ogen en zijn
handen geklauwd, als gereed om iets
te grijpen.

— Neen, dat weet ik niet. Vlieg nu
niet dadelijk zo op ! Ik weet niet waar
hij nu is, maar ik weet waar hij van
avond om zes uur zal zijn !

— Zo ? Leg jij ons dat dan maar
eens uit, Kid zei Hood, na met een
oogwenk zijn collega tot kalmte te
hebben gedwongen. En als alles klopt
wat je zegt en we krijgen hem daar-
door in handen, dan is de helft van de
aanhoudingsSom voor jou !

De ogen van Kid begonnen te glin-
steren. Al zijn hebzucht sprak uit zijn
blik, maar zijn stem klonk dreigend,
toen hij hernam :

— Daar reken ik op ! Want als er
met centen gekheden met Kid worden
uitgehaald, dan wordt hij gevaarlijk !
Nou dan, daar gaat-ie. Ik zal het niet
lang maken, maar alleen de hoofdza-
ken vertellen en het is best mogelijk
dat jullie die evengoed kennen als ik.
Jullie weten alleen maar niet, wat er
op gevolgd is. Soms een sigaret voor
me ?

Zwijgend diepte Hood een sigaret uit
zijn jaszak en wierp die over de tafel
heen, aan Kid toe, die er de brand in-
stak en, na de rook door zijn neus te
hebben uitgeblazen, begon :

— De politie weet nu evengoed als
wij, jongens van de vlakke, dat de chef
van de bende van de « Gouden Sikkel »
niemand anders was dan een fijne
mijnheer, Donald Waybridge, genaamd.
Hij ligt nu met een kogel door zijn ker-
sepit in het lijkenhuisje van hetzelfde
gebouw, waar ik nu de eer heb, jullie
te bezoeken. Maar wie het gedaan
heeft, daar zoeken jullie nog naar ! Een
paar agenten vonden hem gisternacht
in de zaal van zijn eigen huis, met een
schermdegen in zijn hand. Jullie vonden
dat heel gek, en dat was 't toch hele-
maal niet !

— Kun je niet ter zake komen, Kid ?
vroeg Hood, met suikerzoete beminne-
lijkheid.

— Als je maar tijd van leven hebt !
Als ik je dit allemaal vertel, dan doe ik
het, omdat je geen snars van het ver-
haal begrijpt, als ik het oversla. De chef
had die degen in zijn dode hand, om-

dat hij een tweegevecht had gehad, met de man, die jullie zoeken!

— Met Raffles? schreeuwde Hill, rood van opwinding. Die heeft hem dus een kogel door zijn hersens geschoten?

— Klets! Jullie zijn net kinderen! Jullie kennen die man helemaal niet! Waybridge kreeg die kogel present van zijn vriendin.

— Mira Bonati! riepen de twee detectives, als uit een mond.

— Precies! Die had met hem samen de aanslag op de bank beraamd, die mislukt is door toedoen van Raffles. Ik hoef jullie niet te zeggen, dat de duiten allemaal in zijn handen kwamen, die wij voor ons zelve hadden bestemd, want dat weten jullie net zo goed als ik en daarover zijn jullie juist aan het kankeren! Je hoeft mij niks te vertellen! Nu, het is al eens meer gebeurd en het gebeurde nu weer: de dame werd smoorlijk verliefd op Raffles en in plaats van hem te helpen bestrijden, ging ze voor hem werken en jullie begrijpen, dat de baas, die toch al niet erg in zijn hum was, Raffles met plezier had kunnen vermoorden. Maar hij wou beginnen met de vrouw. Die was gisteravond in zijn huis en hij zat in de nor! Hoe hij er met onze hulp is uitgebroken, ook dat weten jullie op een prik. Was het een knap stuk werk of niet, mannenbroeders?

— Dat was het, Kid! moest Hill grommend toegeven.

— O, zo! zei de schavuit zegevierend.

— Maar zou je nu niet eens terzake komen? drong Hill verder aan.

— Als je maar je gewone bedaardheid houdt, dan kom ik er wel. Kalmte kan je redden, zei Kid, langs zijn neus. Nauwelijks is de baas vrij, of hij gaat naar zijn huis, hij vindt daar Mira, hij leest haar de les, zij blijft koppig en zegt dat ze niets meer om hem geeft en hij geeft haar tien seconden om zich voor te bereiden op het einde en kijkt of zijn proppenschietter wel goed geladen is.

— Je was er dus bij? vroeg Hill scherp.

— Ben je een haartje? Niemand was er bij!

— Hoe weet je het dan?

— Ja, dat is mijn geheim! Ik wil wel zoveel loslaten: Mira vertelde alles later aan een vriendin van haar, die zij kan vertrouwen — ook haar plannen — en ik was heel dicht in de buurt, louter toevallig, op mijn woord van eer!

— En verder? drong Hill ongeduldig aan.

— Onze chef wil de vrouw dus overhoop schieten, maar hij krijgt er de tijd niet voor, want ons aller Benjamin, onze dierbare Raffles steekt er zijn lange neus weer in en Waybridge kan zijn matten wel oprollen. En ik geef jullie in tien en te raden wat mijn edele collega Waybridge voorstelt!

— Ik houd niet van raadseltjes! bromde Hood.

— Hij stelt hem een tweegevecht voor. Op de degen. Waybridge neemt het aan, hij brengt Raffles naar de zaal, waar jullie hem gevonden hebben met een gaatje in zijn hersens, ze nemen degens van een wapenrek en ze vallen op elkaar aan. Goed, of helemaal niet goed, want onze baas, die ook niet van gisteren is, heeft een degen in zijn hand, waarvan de punt vergiftigd is! Mira is daar van op de hoogte en gaat met een vriend van Raffles, ook een met een lange neus, roet in het eten gooien. Maar die gangdeur is dicht. Ze gaat een naburig vertrek binnen en door een klein, rond gat in de tussenmuur schiet ze, zo maar op goed geluk, met de kans om haar dierbare Raffles te raken, maar de kogel was goed geadresseerd en kwam terecht bij degene, voor wie hij bestemd was!

— Dat noemen ze het noodlot! zei Hood wijsgerig.

— Geef mij maar rijst! was de slotsom, als het ware de lijkrede van de inbreker, die vergezeld ging van een lange haal aan zijn sigaret. Begrijpen jullie de positie van Mira?

— Wel zowat! antwoordde Hood nadenkend. Ze had de chef gedood en volgens jullie huishoudelijk reglement, als ik het zo noemen mag, was ze rijp voor de kogel!

— Niets meer of minder! Nu is het wel waar, dat de hele bende van de Gouden Sikkkel door Raffles op een paar mannetjes na is uitgeroeid, zodat er dus bijna niemand meer over is om haar te vonnissen! Maar er loopt nog een dametje rond, een zekere Alice Brix, die het op Waybridge voorzien had en die haar zeker op een of andere dag zou tracteren op een blauwe boon. Maar Raffles moet haar hebben overgehaald, om het land te verlaten?

— Waarom ging ze dan niet dadelijk?

— Ze had nog het een en ander te beredderen! Verhuizen jullie ook van de ene minuut op de andere?

— Wel, als Magere Hein achter ons staat en ons opjaagt! antwoordde Hill. Hij heeft dus een afspraak met haar gemaakt?

— Van avond om zes uur!

— Zo mag ik het horen! Nu komen we tenminste langzamerhand aan feiten, die met de hand te grijpen zijn!

Hood was opgewonden. Hij was opgestaan en liep met vlugge passen heen en weer. Toen stond hij voor Kid stil en vroeg:

— Waar wil hij haar heenbrengen?

— Voorlopig naar Frankrijk!

— Toch zeker niet met een gewone boot op Calais?

— Neen, met zijn eigen duikboot!

— Waar ligt die?

— Dat is meer dan ik weet! Zij weet het trouwens zelf niet eens!

— Wat hebben we dan aan je mooie praatjes? riep Hill woedend uit.

— Als jullie me nu maar kalm mijn bewijsvoering hadden laten afmaken, dan zouden jullie het nu weten! Ze moet zorgen, dat ze om zes uur in Goff's Oak, aan het einde van Mansfield Road is, vlak bij het station! Hij zal haar daar opwachten met zijn wagen en haar verder noordwaarts bren-

gen, naar de plek, waar zijn duikboot ligt.

Instinctmatig waren de beide detectives naar de wand gelopen, waar een zeer grote kaart hing van Londen.

Goffs Oak is een van de noordelijkste wijken van Londen. Langzaam gaat de reuzenstad daar over in de voorstad. Het station, door de inbreker genoemd, ligt aan de Zuid-Oostelijke uithoek van het reusachtige cricketveld en het station maakt deel uit van een van die spoorlijnen, die Londen als in een gordel van ijzer en staal vatten. Mansfield Road is een brede en betrekkelijke nieuwe straat, die recht op de voorgevel van dat station aanloopt. Aan de ene kant van de spoorlijn bevinden zich huizen, aan de andere kant, in het Noorden, strekt zich de zeer grote groene vlakte uit, waar 's zomers het cricketspel beoefend wordt.

In een oogwenk hadden Hood en Hill dit uitgemaakt. Zij kwamen langzaam op Kid toe en Hood zei, de inbreker doordringend aanziende:

— Als dit uitkomt, Kid en jij hebt niets verkeerd verstaan, dan wordt dit een goede dag voor je!

— Daar reken ik dan ook op! zei Kid droogjes. Ik hoop er een jaartje gemakkelijker van te kunnen leven!

— Zou je lust hebben met ons mee te gaan en ons daar eens aan te wijzen, waar hij met zijn auto zal staan?

— Die moeite kan ik me besparen, want ik zou jullie niet kunnen helpen! Mira heeft het niet in bijzonderheden aangeduid. Ze zei tegen haar vriendin: «Hij wacht me met zijn auto bij het station, aan het einde van Mansfield Road». Dat moeten jullie dus zelf maar verder uitpluizen.

— En zij komt met een taxi?

— Neen, met de trein!

— Waar stapt ze in?

— In Made Lane!

— Hoe komt ze daar?

— Met de Tube!

— Waar stapt ze in de Tube?

— Zeg, houden jullie me voor de gek? riep Kid verontwaardigd uit. Dacht je, dat ik dat ook al wist? Waar-

schijnlijk in de buurt van de Theems. Daar woont haar vriendin, maar als ze op tijd wil zijn, moet ze om een uur of vier al weg gaan!

— Het is goed, Kid, zei Hill kortaf. En we zullen van je aanwijzingen gebruik maken.

— Kan ik soms eens voorschotje krijgen? vroeg Kid opstaande en met een knipoojie.

— Zodra we allebei stapelgek worden verklaard, door een dokter, die zijn vak kent, Kid! antwoordde Hill ironisch. Als we het wild hebben, is het een andere zaak, dan kun je komen praten.

— De zaak is maar, dat ik liever niet zou hebben, dat mijn naam er in genoemd wordt, vóór ik de pitten heb! Want zie je, dan zou ik er zeker instinken, dat ik er aan heb meegeholpen, om Mira uit de handen van de Gouden Sikkels te houden en daardoor de wraak der Bende onmogelijk te maken!

— Stel je gerust, Kid! Mira komt daarentegen in onze handen en dat zal niet eens zo heel veel verschil uitmaken! zei Hill dreigend. Als ze zich van de strop redt, dan gaat ze toch minstens voor twintig jaartjes naar Tyburn.

— Alles goed en wel, maar mijn huid loopt gevaar en als ik de centen heb, trek ik me voorlopig terug en ga vissen ergens in een achterplaatsje!

— Dat is een gelukwens aan de Londense juweliers waard! zei Hill droogjes en hij greep naar zijn bolhoed. Kid, we houden je niet langer op, boy, er moet nu hard gewerkt worden. Snappen we hem, dan ben je binnen, maar heb je ons maar wat verteld, dan ben je nog niet gelukkig! Denk er om, Kid, jij behoort tot de jongens, die wij voortdurend in de gaten houden!

Maar Kid sprong op, zette zijn pet schuin op zijn kale kop, trok met een ruk zijn afzakkende broek in de hoogte en verklaarde zelfbewust:

— Daar is geen nood voor! Van avond om zes uur zullen jullie mijn naam zegenen en blij zijn, dat ik geboren ben. Zo 'n buitenkansje krijgen jullie je hele leven niet meer! Maak

er gebruik van, jongens, dat is alles wat ik jullie zeggen kan!

— Laat dat maar aan ons over! zei Hill en hij duwde de inbreker de deur uit.

In een oogwenk was het gehele ingewikkelde apparaat van de politie der Londense City in werking gesteld.

Allereerst werden de talrijke automobielen van de Vliegende Brigade, die van draadloze telefoontoestellen waren voorzien, en dat waren zij bijna allen, opgeroepen en men bepaalde hun plaats in de reusachtige stad.

De wagen, die zich toevallig het dichtst in de buurt van Goff's Oak bevond, kreeg de opdracht, zich van de toestand ter plaatse te gaan overtuigen en daarvan onmiddellijk rapport te komen uitbrengen.

Vervolgens werd er nagegaan, welke manschappen voor deze zeer belangrijke onderneming te missen waren en het moeten er heel wat zijn, want men wilde er, als het even ging, op zijn minst een bij iedere ingang van de Tube plaatsen, op de hele, lange weg van de Theems tot dicht bij Maden Lane.

Overall kregen de politieposten in het Noorden hunne instructies om vooral goed uit te zien naar verdachte auto's. Het signalement van de vrouw, die de bendeleider Waybridge gedood had, werd naar alle richtingen rondgezonden, men wist vrij spoedig een goed portret van haar in handen te krijgen en 't werd door het wonder van deze tijd, door de radio, binnen een half uur tot in alle hoeken van Europa overgebracht.

Het leek raadselachtig, een ongrijpelijk wonder! Want om twaalf uur in diezelfde middag konden Turken, Roemenen en Zweden, Spanjaarden, Fransen en Italianen, in hun middagedities het portret van de vrouw zien, dat enige uren tevoren uit Londen was afgezonden!

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat Scotland Yard er zich wel voor wachtte ook de plannen van de vrouw openbaar te maken! In dat geval immers zou het tot niets dienen, een val voor Raffles op te zetten! Zo werd dan alleen

maar haar aanhouding verzocht en niet wegens het doden van Waybridge, maar eenvoudig, omdat zij deel uitmaakt had van de bende van de Gouden Sikkel, en deze zelfs had geleid, zolang haar vriend Waybridge in de gevangenis had gezeten.

Zodra zij hun werk op het bureau verricht hadden, lieten Hood en Hill de snelste auto voorkomen, waarover de goed voorziene garage van de Yard beschikte en reden zo vlug zij maar konden, naar Goff's Oak. Zij deden vijf kwartier over de weg, op gevaar af, het gehele verkeer te ontwrichten.

En zij bevonden het volgende:

Het station van de Ceintuurlijn is niet zeer groot. Het is van steen opgetrokken en wendt zijn achtergevel naar het cricketveld, zijn voorgevel naar Mansfield Road. De spoorlijn is van de straat gescheiden, deels door een heg, deels door een houten schutting. Die straat heet Savernake Road, is vrij lang en loopt in een flauwe bocht. Aan de zuid-westelijke uithoek van het cricketveld is de opgang naar een smalle luchtbrug, die door de bezoekers en de spelers gebruikt kan worden om over Savernake Road en de spoorbaan heen het veld te bereiken.

Vóór het station was een standplaats voor acht taxi's en het station had drie perrons, alle voorzien van dubbele sporen. Mansfield Road en Savernake Road vormen als het ware een reusachtige letter V en het station is aan de punt van die V gelegen.

Hood en Hill hadden nauwelijks tien minuten nodig om dit alles vast te stellen. Zij kwamen ook tot de ontdekking dat het plein voor het station niet heel erg ruim was, zodat het manoeuvreren met een auto er niet al te gemakkelijk zou zijn.

In het station gingen zij de treinverbindingen na en bevonden, dat er ieder kwartier een trein uit het zuiden aankwam, terwijl er op hetzelfde ogenblik een vertrok.

En toen zij dit alles wisten en de plaatselijke toestand nauwkeurig hadden bestudeerd, toen werd de val met

de grootste befoedzaamheid opgezet.

Niets werd aan het toeval overgelaten, omdat men wist, met welk soort van man men te doen kreeg.

Recht tegenover de uitgang van het station bevond zich een lunchroom en daar werden drie mannen geposteerd met uitstekende ogen, niet in uniform wel te verstaan, maar in burger. Van vier uur af waren op de perrons van aankomst andere politiemannen verdedkt opgesteld, die Mira in het oog moesten houden.

Twee chauffeurs kregen bevel, hun standplaats te verlaten en in hun plaats kwamen twee politieauto's, die er geheel uitzagen als gewone taxi's, maar die daar zouden blijven staan, zonder dat een reiziger er gebruik van zou mogen of kunnen maken. En in ieder van die taxi's zat, achter de bijna dicht getrokken gordijntjes, als een spin in het midden van haar web, een mannetje van Scotland Yard te loeren, die van zijn standplaats het gehele driehoekige plein kon overzien.

Ten slotte werden achter de schutting, ter plaatse waar zich een smalle deur bevond, die alleen door het spoorwegpersoneel gebruikt mocht worden en hier en daar achter de rieten heg, niet minder dan tien agenten opgesteld terzijde van het spoor en klaar om onmiddellijk in te grijpen.

Ten overvloede stond er niet ver van het begin van de brede straatweg, die noordwaarts uit Londen wegvoert, een grote en zeer snelle politieauto, die volstrekt niet als zodanig kenbaar was en die zes manschappen kon bevatten. Zij allen zouden zich reeds om vijf uur in de middag verdedkt opstellen in een garage vlak daarbij, zodat zij onmiddellijk in actie konden komen, wanneer Raffles tegen iedere verwachting in, kans zou zien om ongehinderd met zijn beschermelingen van het plein weg te komen. En dat zou weer bijna onmogelijk zijn, omdat men hem reeds op het perron hoopte te kunnen vatten.

De val was dus opgesteld, scherp en nauwkeurig en het wachten was alleen nog maar op de muis!

HOOFDSTUK III.

DE VLUCHT

Brand, die over zijn half gepakt valies gebogen stond, hief het hoofd op, luisterde even en zei toen lachend tot Raffles, die een landkaart bestudeerde:

— Tobias wil er in, geloof ik!

Inderdaad klonk er aan de andere kant van de deur een geluid dat onmiskenbaar bewees, dat een of ander dier aan de deur krabbelde.

— Nu, laat hem dan in 's hemelsnaam maar binnen! Als hij maar niet denkt, dat hij mee kan gaan, mijnheer Tobias!

Brand liep naar de deur van de slaapkamer en opende ze.

Onmiddellijk sprong een fraaie Aire-dale Terrier kwispelstaartend naar binnen, maar die vrolijke houding van de ruigarige hond veranderde plotseling, zodra hij het ingepakte valies van Raffles in het oog had gekregen, dat op een stoel stond. Het stompstaartje ging onmiddellijk naar beneden en bleef onbewegelijk, terwijl Tobias met een schuins geheven kop en wantrouwende ogen langzaam om de stoel heendraaide, met de zon mee en toen dwars tegen de schijnbare loop van dat hemellichaam in.

Ondertussen liet Tobias een zacht gejang horen, hield met zijn onderzoekingen op, nam midden in de kamer plaats en keek beurtelings achterdochtig van onder zijn ruige wenkbrauwen naar Raffles en naar Brand, die nog altijd bezig was met zijn valies.

Het was tamelijk laat in de middag en Raffles had reeds nu en dan een blik op zijn horloge geslagen. Het was bijna vijf uur, toen hij eindelijk klaar was. De hond had zich volstrekt niet

bewogen, behalve dat hij lang uit was gaan liggen, met zijn verstandige kop op de uitgestrekte voorpoten en Raffles steeds met de blik volgend, zover dat maar mogelijk was.

— Je blijft dus bij je plan, Edward, om die vrouw uit Engeland weg te helpen?

— Ja, Charles! Wie zij dan ook zijn mag en hoe haar verleden ook is geweest, zij heeft voor mij haar leven gewaagd, zij heeft het mijne gered en het zou wel van zwarte ondankbaarheid getuigen, als ik haar, nu zij zelve in groot gevaar verkeert, in de steek liet. Zij heeft een mens gedood, al erken ik, dat de rechters gelukkig steeds naar de motieven vragen. Die zullen haar ditmaal niet van een langdurige gevangenisstraf redden, voornamelijk omdat zij nog heel wat meer op haar kerfstok heeft. Maar dat is niet alles. Haar eigen bendegenoten zullen haar willen straffen, omdat zij de chef heeft neergeschoten, al zullen er weer anderen zijn, die haar daarvoor dank weten! Zulk een man neemt altijd een plaats in, die ook een andere wel graag had willen bezetten! Om kort te gaan, haar leven hier is onmogelijk geworden!

— Maar waarom stapte zij niet eenvoudig op een trein en vertrok?

Raffles haalde de schouders op en keek Brand in grote verbazing aan.

— Geloof jij, dat dat werkelijk zo eenvoudig zou zijn? vroeg hij toen. Vergeet je dan, dat er ijverig naar haar gezocht wordt door de politie. Dat alle stations in het oog worden gehouden en dat zij niet de vrouw is, die gemakkelijk aan de aandacht ontsnapt? Alle ha-

vens zijn eveneens gewaarschuwd en zij zou reeds geen stap meer in haar huis kunnen doen, zonder dadelijk te worden gevat. Want ik weet met beslistheid, dat ook die woning scherp in het oog wordt gehouden.

Op dat ogenblik ging de telefoon en Raffles nam het toestel ter hand. Hij luisterde en Brand zag, dat zijn gezicht betrok. Hij sprak enige woorden, hing toen het toestel weer op en zei langzaam :

— Dat is vreemd !

— Wat is vreemd ? Wie sprak daar ?

— Mira ! Zij deelde mij juist mede, dat zij, tegen mijn nadrukkelijke raad in, een uur geleden naar haar huis is gegaan, om daar nog enige juwelen en geld te halen, dat daar in een verborgen hoekje lag, omdat zij anders letterlijk straatarm het land zou hebben moeten verlaten !

— Dus is ze gevat ? vroeg Brand levendig.

— Ze is niet gevat en dat is juist het vreemde en het verontrustende. Ik weet zeker, zeg ik nog eens, dat de politie haar huis bewaakt. Waarom hebben zij haar dan niet onmiddellijk gegrepen ?

Hij bleef een ogenblik peinzend voor zich uitzien, maakte toen een beweging van ongeduld en besloot :

— Misschien een ogenblik van onoplettendheid. Of zou het kunnen zijn...

Hij beëindigde de zin niet, maar zijn gelaat kreeg een harde vastberaden uitdrukking, terwijl hij zijn valies greep.

Onmiddellijk vloog de hond op en begon erbarmelijk te janken.

— Neen, Tobias, je zult moeten thuis blijven, zei Raffles. Wij kunnen je werkelijk niet gebruiken. Alles is immers gereed, Charles ?

— Alles ! Henderson wacht ons in Southwold ?

— Ja, zoals is afgesproken. Van morgen is hij met de trein vertrokken. Hij moet er nu ongeveer zijn, dunkt mij.

— Op weg dan ! Er is geen tijd te verliezen, want als Mira ons niet op de afgesproken plaats aantreft, zal alles misschien mislukken !

Brand had ook zijn valies gegrepen en de beide mannen wilden het vertrek verlaten, maar de hond jankte zo erbarmelijk en scheen hun zo vastberaden de weg te willen versperren, dat Raffles, half boos, half lachend zei :

— Ga dan in 's hemelsnaam maar mee, Tobias ! Maar gedraag je fatsoenlijk, of ik gooi je onderweg de auto uit !

De hond had onmiddellijk begrepen en sprong als uitgelaten met alle vier de poten tegelijk van de grond, schel keffend van blijdschap.

Voor de deur van het kleine huis in Cromwell Street stond de auto van Raffles reeds te wachten. Het was een van de nieuwste wagens van de grote avonturier, voorzien van enige uitvindingen en verbeteringen, die hem zeer geschikt moesten maken voor het bepaalde doel van Raffles.

Tot dit doel was de auto naar de nieuwe fabriek van de Tucker Company gezonden. Deze maatschappij komt binnenkort met een nieuwe auto op de markt, die verschillende belangrijke nieuwigheden bevat. Maar Raffles had, als Lord William Aberdeen, gedaan weten te krijgen, dat enkele van die nieuwigheden in zijn wagen werden aangebracht, zodat deze daardoor wel een van de merkwaardigste auto's der wereld was geworden. Maar Raffles, die zelf een uitstekend mechanicien was, had ook niet stil gezeten en zelf ook enige verbeteringen aangebracht.

Zo was het, bij voorbeeld, mogelijk door een zeer kleine, goed verborge hefboom te verschuiven, langs elektrische weg en op zeer eenvoudige wijze, het nummerbord te veranderen, de cijfers zowel als de letters. De wagen was geheel van staal en kon naar verkiezing als een toerauto of als een gesloten wagen worden gebruikt. Onder de banken bevonden zich bergruimten, waarin heelwat kon worden bewaard en die zo goed afgesloten konden worden, dat niemand die hokjes zou kunnen vinden, die niet op de hoogte was van het geheim. Maar misschien was de beste hoedanigheid van de wagen nog wel zijn grote snelheid en zijn voortreffelijke

lijke bestuurbaarheid. Overigens had hij geheel het uiterlijk van een auto van een gangbaar merk, zonder iets bijzonders.

Een zeer oude bediende hield de wacht bij het voertuig.

— Gaston, zei Raffles tot de oude man, wij vertrekken. Ik weet volstrekt niet, hoe lang wij zullen wegblijven, maar je behoeft je in geen geval ongerust te maken. Aan bezoekers kun je zeggen, dat wij, voor zover je weet, naar mijn landgoed in Norfolk zijn gegaan om te jagen.

De oude bediende knikte zwijgend en de auto reed weg. Tobias was er het eerst ingesprongen en had zich een plaatsje verzekerd op de bank naast Raffles. Zijn schrandere ogen glinsterden van blijdschap en het korte stompje staart scheen maar niet tot rust te willen komen.

Gelukkig liep alles Raffles mee en als de verkeersagenten een afspraak hadden gemaakt, om hem ieder opont-houd te besparen, dan had hij niet vlugger voorbij de kruispunten kunnen komen. Om kwart voor zes ongeveer reed de auto, vaart minderend, langs de brede Mansfield Road.

Brand, die in de open wagen schuins achter Raffles zat, met de valiezen bij zich, zag dat het gelaat van zijn vriend strak stond en dat zijn wenkbrauwen gefronsd waren. Hij wendde langzaam zijn blikken van links naar rechts en matigde zijn snelheid nog meer. Daarop sloeg hij, inplaats van regelrecht op het station af te rijden, dat men in de verte reeds kon onderscheiden, een zijstraat in, die hem naar de Savernake Road moest brengen, naar de straat dus, die met een flauwe boog met de spoorbanen meeliep en eveneens uitkwam op het stationsplein.

— Waarom rijd je zo langzaam? vroeg Brand verbaasd. En waarom volg je Mansfield Road niet?

— Ik weet het eigenlijk zelf niet goed, Charles, maar ik voel me niet geheel en al gerust. De zaak is, dat ik...

Plotseling bracht Raffles de auto tot stilstand, want zonder een enkele waarschuwing was Tobias onder het rijden over de rand van de wagen gewipt en op de spoorbaan toegelopen, die, zoals men zich zal herinneren, deels door een heg, deels door een houten schutting van meer dan manshoogte van de straat gescheiden.

Er was zo goed als geen verkeer op deze weg en duidelijk hoorden de twee mannen hoe de hond kwaadaardig gromde, terwijl hij snuffelend en met de voet van de schutting liep en er nu de kop naar de grond gebogen, langs en dan tegen op ging staan. Het was duidelijk, dat de hond zenuwachtig en nijdig was.

Brand wilde iets zeggen, maar Raffles legde hem met een snelle wenk het zwijgen op en floot de hond, die echter pas kwam en dan nog aarzelend, toen Raffles hem een streng bevel had toegeroepen.

Hij ging met zijn voorpoten tegen de zijkant van de wagen staan en keek Raffles vragend en zelfs een beetje verwijtend aan. Toen sprong hij weer over het wagenportier en ging als een knorrige, oude heer, weer op het lederen kussen liggen, maar niet zonder nogmaals een woedende blik op de schutting te hebben geworpen.

Raffles bracht de wagen weer op gang en sloeg de eerste de beste zijstraat in.

— Wat doe je nu weer? riep Brand verbaasd.

— Ik geloof, dat ik het beste doe, wat er maar te doen valt, Charles! antwoordde Raffles kortaf. Heb je op de hond gelet?

— Natuurlijk!

— Wat leidde je uit zijn houding af?

— Hij scheen iets verdachts achter de schutting te ruiken!

— Hij rook vijanden, Charles! Kijk niet zo verbluft. Ik vermoedde al half en half iets dergelijks, toen Mira mij opbelde en mij zei, dat zij straffeloos haar huis in en uit had kunnen gaan! Natuurlijk! zij was het lokaas en daarom liet men haar voorlopig met rust!

Brand slaakte een kreet van schrik en ongelooft.

— Niemand wist toch iets van ons voornemen af! riep hij uit.

— Dat dachten wij, maar wij moeten ons vergist hebben en een van de kerels heeft waarschijnlijk de afspraak met Mira afgeluisterd, ofschoon 't mij een raadsel is, hoe dat kon geschieden. Het is echter niet de tijd, om daarover na te denken. Luister goed, Charles, want wij hebben nog maar vier minuten! Je verlaat zo spoedig mogelijk de auto en je gaat met andere reizigers het station binnen. Ze zullen jou niet zo spoedig herkennen. Je tracht Mira onmiddellijk op te vangen en haar te waarschuwen. Natuurlijk ga je niet de hoofduitgang weer uit, want dan kun je evengoed regelrecht naar een politiebureau gaan, maar je brengt haar over het spoor heen, achter de trein om en over het emplacement, naar de opslagplaats van steenkool, die daar is. Er staat een grote loods bij. Die bergplaats is door een schutting afgescheiden van de weg. Die schutting is afgezet met prikkeldraad. Ik laat het aan jou over, om er met Mira over heen of dwars door heen te gaan! Maar ik reken er op, dat je er in slaagt! Neem enige bruikbare instrumenten mee. Het is klaarlichte dag nog en het zal moeilijk zijn, maar ik reken op je. Ik bouw op je handigheid en je doorzicht. Ik zal zorgen, dat ik daar ben met de auto, aan de andere kant van de schutting. En bedenk wel, dat iedere seconde kostbaar zal zijn.

Raffles keek op zijn polshorloge en zei:

— Vlug nu, want over twee minuten moet de trein binnen rijden! Langs een omweg zal ik het station kunnen vermijden. Vermoedelijk krioelt het er van helpers van orde en gezag!

Brand had haastig enige instrumenten uit zijn valies genomen, zoals een draadknipper, een kleine, sterke nijptang en een schroevendraaier, een metaalzaagje en een eind touw en sprong van de auto, terwijl die langzaam reed.

Onmiddellijk daarna versnelde Raffles de vaart, sloeg weer een zijstraat

in en daarop verdween de auto uit het gezicht. Brand kwam tot de slotsom, dat hij door Raffles onverwachts voor een zeer moeilijk, misschien wel onoplosbaar vraagstuk was geplaatst.

Hij had zijn autobril in zijn zak gestoken, zijn grijze deukhoed opgezet en hij ging met een twintig of dertig andere reizigers zeer kalm het stationgebouw binnen, zonder dat er iemand acht op hem scheen te slaan en juist op hetzelfde ogenblik, dat de trein met luid gerammel van ijzer en gesis van stoom onder de overkapping kwam aanrijden.

Hij ging zo staan, dat Mira hem spoedig zou moeten zien, als zij uit het raampje keek, wat zij stellig wel zou doen. En weer was het geluk hem gunstig, want inderdaad stond Mira voor een raampje met een bleek gezicht en hij wenkte haar onmiddellijk toe, dat zij moest blijven waar zij was, met een kort, bevelend gebaar.

Toen snelde hij op de wagen toe en nog stond de trein niet stil of hij had het portier geopend en sprong bij haar in de coupé. Hij trok het portier onmiddellijk weer dicht, en beval haastig, op gedempte toon:

— Er is gevaar! Het is een groot geluk dat je een eerste klas biljet hebt genomen Mira! Je bent hier geheel alleen, naar ik zie!

— Dat had Raffles mij zo bevolen! zei zij vlug en zacht.

— Goed zo!

Brand had het portier aan de kant van het afgaande spoor reeds geopend en hielp haar bij het uitstappen. Zij vroeg niets, wel begrijpend, dat er iets ernstigs gebeurd moest zijn. Zonder iets te vragen, liep zij vlug naast Brand voort, heenstappend over de rails, de hopen sintels, de stapels dwarsleggers.

Het was een emplacement van zes sporen en natuurlijk werd het tweetal op die tamelijk lange weg gezien.

Reizigers verbaasden zich wel een weinig en een rangeerder riep iets tegen hen en wuifde woedend een verbod, maar zij bleven haastig doorlopen, tot zij verdwenen waren achter de reusachtige berg steenkool.

— Wat moeten wij doen? Waar is Raffles? vroeg de vrouw nu pas, haar bleek gezicht naar Brand toewendend.

— Het spijt mij heel erg, madame, maar ik zal u wel moeten verzoeken, over of door die schutting heen te gaan, want Raffles is daar achter en wacht ons. Men moet uw afspraak met hem hebben beluisterd, althans mijn vriend verzekert, dat de gehele omgeving van het station letterlijk krioelt van de agenten in burger en van de rechercheurs.

Mira maakte een beweging van schrik.

— Als dat zo is, zei zij hees, toen zij aan de voet van de schutting waren, dan ben ik verloren! De jongens zullen het mij nooit vergeven, wat ik gedaan heb en als ik in hun handen val, dan betekent dat voor mij het einde. Alice reken daar maar op, zal hen wel tegen mij opzetten! Zij haat mij!

Alice Brix was de vrouw, zoals Brand heel goed wist, die de neergeschoten bendeleider voor zich zelve had willen veroveren en die Mira steeds als een indringster, een gevaarlijke mededingster had beschouwd. Raffles had het schepsel enige dagen gevangen gehouden, maar daarop had hij haar de vrijheid gegeven, omdat hij niet wist wat hij met haar moest uitrusten en de politie niet in de zaak wilde betrekken. Zoals de zaken nu stonden en beschouwd van het standpunt van Mira, was het nog de vraag, of Raffles, door zo edelmoedig te handelen, goed had gedaan.

De twee vluchtelingen waren intussen aan de voet van de schutting gekomen en wel op een plek, waar zij beschut waren door de reusachtige stapel steenkool en de bergloods, zodat zij niet gezien konden worden van het perron af.

En zij waren daar juist bijtijds genaderd, want op datzelfde ogenblik flood de locomotief van de trein oorverschierend en rammelend kwamen de grote wagons weer in beweging.

Indien zij nu gezien werden door een politieman op het perron, dan zou natuurlijk alles verloren zijn.

En Brand begreep dat hij zeer snel zou moeten handelen. Hij vond vrij spoedig een deur in de schutting, die aan de binnenzijde gesloten was met een zwaar hangslot, door twee stevige krammen gestoken en een roestige grendel.

Die deur zou hij moeten openen, want de schutting was wel twee meter hoog en daarenboven nog voorzien van een afsluiting van prikkeldraad, die bijna een meter hoog was en natuurlijk moest dienen om het overklommen van lieden, die graag zonder spoorkaartje reizen, te beletten.

De deur was zeker in geen jaren gebruikt, want het ijzerwerk was zwaar verroest en Brand moest de zware grendel met een Engelse sleutel terugslaan. Hij was er juist mee klaar, toen een barse stem, vlak bij hem, riep.

— Wat moet dat? Ik zou je raden met die grapjes op te houden!

De spreker was een stoker, een soort van Goliath, zwart als een neger en die waarschijnlijk op weg was naar zijn woning en zich eerst in de loods wilde wassen.

Hij kwam onder het spreken dreigend op Brand toe, die bliksemsnel zijn browning uit zijn jaszak nam, Mira het wapen in de hand drukte en zeer bedaard zei:

— U schiet, als hij nog een kik geeft, of een stap naderbij komt. Er zijn machinisten in overvloed in Engeland en de werkloosheid is groot. Iedere opgeruimde machinist is weer zoveel gewonnen. Aarzel dus geen seconde, als het moet, deze schreeuwer overhoop te schieten!

Mira wist, dat Brand spotte, dat hij nooit zou toestaan, dat zij schoot. Maar zij wist aan haar gelaat zulk een dreigende uitdrukking te geven, haar vinger klemde zich zo vastberaden om de trekker, dat de stoker onder de laag steenkoolgruis, die zijn gelaat bedekte, verbleekte en roerloos met wijdgeopen de mond bleef toezien hoe Brand de steel van de Engelse sleutel in een der

krammen stak en deze met geweld uit het hout wrong, zodat het hangslot geen dienst meer deed.

De deur was open!

— Geef u mij nu dat dingetje maar weer terug! zei Brand kalm, zodra hij een blik door de kier had geworpen en de grijze wagen van Raffles had gezien, met trillende motor.

Brand liet de browning in zijn zak glijden en van dat ogenblik maakte de reus gebruik, op hem toe te springen.

Maar Brand was hierop verdacht en bleek voor de zoveelste maal, dat een geoefend bokser, ook al is hij een hoofd kleiner dan zijn tegenstander, altijd in de meerderheid is boven een zeer krachtig man, die de edele kunst der zelfverdediging niet meester is.

De goliath werd tegen de kin geraakt en mat de grond. Hij begon luid te brullen, terwijl Brand en Mira door de opengerukte deur de morsige straat in-

snelden, die achter het emplacement liep?

Raffles had het achterste portier reeds geopend en Mira en Brand sprongen in de wagen, op hetzelfde ogenblik, dat, luid schreeuwend en met dreigende gebaren enige spoorwegbeambten door de geopende deur kwamen snellen.

De auto nam als het ware een sprong en reed op de hoogste versnelling de straat af, die naar het Noorden voerde.

Vijf seconden later, op maar twee wielen rijdend, kwam een politieauto in duizelingwekkende vaart de scherpe bocht omrazen, achter het station.

— Daar gaan zij! brulde de stoker, die op een woedende stier geleek en hij wees naar de wegsnellende, grijze auto.

De achtervolging van het vluchtende wild was begonnen.

HOOFDSTUK IV.

INGESLOTEN!

Raffles had meestentijds wel iets voor op alle vervolgers in zijn eigen land, want hij kende niet alleen het reusachtige Londen, maar ook de omgeving van de stad en alle wegen, honderden mijlen in de omtrek, als geen ander. Hij had een zeldzaam geheugen voor plaatselijke gesteldheden en de kleinste weg, als hij het maar eenmaal gezien had, was als met een stalen stift in dat ijzeren geheugen gegrift.

De grote grijze wagen spon als een reuzenkat, terwijl hij met een zestigmijls vaart over de weg vloog, die hier nog alles behalve ideaal was en uit ongelijke klinkers bestond.

De auto van Raffles had echter stadig dit gedeelte achter zich en rolde nu voort over de brede, gelijke asphaltwegen der voorstad.

De huizen begonnen spaarzamer te worden en tegelijkertijd werden zij lager, doken zij meer weg in het bed van groen en bloemen.

Mira was op de achterbank negevallen, doodsbleek en zonder aanvankelijk haar ogen te durven openen. Zij vreesde ieder ogenblik de zware hand van een politieagent op haar schouder te voelen.

Maar toen de auto tien minuten was voortgeraasd, durfde zij eindelijk op-

en omzien. Van de achtervolgende politieauto, die met levensgevaar het eerst die scherpe bocht had genomen, was op dat ogenblik volstrekt niets te bespeuren.

Zij leunde voorover en wierp een blik op de snelheidsmeter. Het instrument wees op dat ogenblik iets meer dan 100 Km. per uur aan.

En ongestraft kon die snelheid worden volgehouden, want de meeste grote verkeerswegen in Engeland zijn ware renbanen, zonder kuilen, en vlak als een biljartlaken. Bijna zonder vaart te verminderen, raasde de auto door het plaatsje Waltham Abbey en nog altijd was er van de achtervolgers niets te bespeuren.

Toch wist Brand maar al te goed, dat ook de politie over zeer snelle, krachtige wagens beschikte. Zou er misschien een ongeluk met de politieauto gebeurd zijn?

Zij bleven tal van auto's inhalen, ofschoon die hard genoeg reden en telkens verwisselde Raffles voor alle zekerheid het nummerbord.

Terwijl hij strak zijn blikken op de weg gevestigd hield, bedacht hij, dat in het gesprek met de vrouw, de dag tevoren, geen plaats van bestemming was genoemd en de luistervink had dit nu dus ook onmogelijk aan de politie kunnen overbrengen. Het enige, wat zij wist, was, dat de vluchtelingen Londen langs een der wegen naar het Noorden zouden verlaten. En dat zij zouden trachten de kust te bereiken.

Het was dus zo goed als zeker, dat men nu reeds telefonisch alle politieposten, die maar in aanmerking kwamen, op de hoogte had gebracht. Ieder ogenblik kon zich dus een belemmering voordoen, die noodlottig zou kunnen worden.

Er waren agenten, ook op het platteland, die wel zeer spoedig van hun vuurwapens gebruik maken en zelfs een stukgeschoten band zou bij deze krankzinnige snelheid onvermijdelijk een buiteling en waarschijnlijk de dood betekenen.

Er verliep bijna een uur, zonder dat Raffles de vaart behoefde te vertragen en hoe vaak Mira ook omkeek, zij zag geen enkele auto, die reden behoefde te geven tot vrees.

Maar om zeven uur ongeveer bleek het maar al te duidelijk, dat de vluchtelingen er verkeerd aan zouden doen, als zij zich reeds veilig waanden, want in een kleine plaats, niet veel meer dan een gehucht dus, deed de veldwachter zo waar een heldhaftige poging, de auto de doortocht te beletten, door zich midden op de dorpsweg te plaatsen, met bevelend opgeheven arm.

De plichtsgetrouwe ordebewaker had nog juist de tijd, terzijde te springen en het vege lijf te bergen. De auto raasde hem als een meteor voorbij.

Maar hieruit bleek intussen duidelijk, dat hier overal in de buurt de politie gewaarschuwd was, zelfs van de kleinste gehuchten en hoogstwaarschijnlijk door middel van de radio.

En over tien minuten zou men een grote stad bereiken, waar het nog heel wat moeilijker zou zijn, aan de klauwen der politie te ontsnappen!

In een grote stad kan men nu eenmaal geen honderd kilometer vaart handhaven, zonder gevaar te lopen, de hals te breken, of onschuldige lieden te verpletteren.

Kort nadat zij het vlek doorgestormd waren, verliet Raffles dan ook de trede rijksstraatweg en sloeg een zijweg in, die hij goed kende en die een zestigtal kilometers verder zich weer verenigde met een andere, voorname weg, die langs de kust liep, noordwaarts, tot aan Southwold. En de kust moest Raffles trachten te bereiken, zo vroeg mogelijk, en tot iedere prijs, want die kon de redding brengen, die alleen!

Hier zouden zij spoedig opgesloten zitten als een rat in de val, want het aantal steden werd steeds talrijker en achter hen moest ergens een half dozijn politieauto's door het land razen, ieder langs een andere weg.

Het is waar, dat hij verscheidene malen het nummerbord kon veranderen, maar daaraan kwam toch spoedig

een grens. Er waren een tiental combinaties te maken en dat was voor gewone omstandigheden ruimschoots voldoende, maar niet, nu zij het wild waren, dat werd opgejaagd en dat overal moest opvallen door zijn stormende vaart.

Omstreeks half acht, toen de schaduwen reeds lang begonnen te worden, bevonden zij zich op een punt van de weg, dat tamelijk hoog gelegen was en van de lange heuvel, die zij nu over reden, konden zij zeer ver de omtrek overzien.

Dat had zijn voordelen, maar zijn nadeel tevens, want de wagen stak scherp af tegen de lucht en was op een afstand van wel vijf mijlen met het blote oog zichtbaar.

Ook dit had Raffles geweten, maar er bleef hem geen andere keuze. Terugkeren kon hij nu niet meer en het zou zelfs heel moeilijk vallen, op deze weg behoorlijk te draaien met zulk een grote wagen.

Wat verder verenigde de weg zich met een andere, bredere, die uit het Zuiden kwam, en zij waren nog niet bij het kruispunt, of Raffles zag, dat een grote grijze wagen met halsbrekende snelheid kwam aanstormen.

Hij klemde de tanden oopen, om eerder het kruispunt te bereiken dan die verdachte auto en de wagen vloog als een pijl voort.

— Neem je geweer, Charles! riep Raffles. Tracht een band stuk te schieten, daar is de politie!

Zonder iets te vragen bukte Brand zich, klapte een lang en smal luikje open in de rugzitting van de voorbank, nam uit het kastje, dat zich nu vertoonde, een karabijn, die hij haastig en met zorg begon te laden. Het was een Mauser en Brand wist uitstekend met het wapen om te gaan.

Met een verschrikkelijke zwaai, die de wagen dreigde om te werpen, gierde de auto om de bocht, zeker geen dertig meters voor de politieauto, waarvan de bestuurder onwillekeurig vaart had geminderd, uit angst, binnen een paar

tellen boven op de andere auto te zitten.

Onmiddellijk knalden de schoten uit de politierevolvers en Mira liet zich van de bank glijden en hurkte neer op de bodem van de auto, terwijl Brand op de bank knielde en zo goed als het ging bij het deinen van de wagen, aanlegde en zorgvuldig mikte.

Een der detectives schoot een kogel door zijn geruite pet, maar toen vuurde hij ook zelf.

Men hoorde een geluid als een kankschot, de politieauto zwaaide als dronken over de weg, raakte een boom, scheen te stijgen, stak toen schuin de weg over en keerde zich daarna verwege om, boven een droge greppel met twee wielen in de lucht.

Brand zag er overal blauwe gedaanten uitkruipen «als maden uit een kaas» zoals hij lachend bij zichzelf opmerkte en tevreden nam hij het patroonmagazijn uit de karabijn en sloot het wapen weer weg.

Maar tien minuten later deed zich een veel ernstiger bezwaar gelden, niet veel minder dan een ramp! Want Brand, die nog eens achter zich had gekoken, zag een vers, vochtig spoor op de kurkdroge weg en schreeuwde verschrikt:

— Stop eens, Edward!

Raffles bracht dadelijk de wagen tot staan en Brand stapte uit, liep om de wagen heen en riep woedend:

— Die schavuiten! Ik vreesde er al voor — zij hebben de benzinetank lek geschoten!

Hij had spoedig het kleine kogelgat gevonden, waaruit inderdaad met een vrij dik straaltje de kostbare benzine gutste, het levenssap, het bloed van dat prachtige samenstel van raderen, ijzer en staal, dat hen zo trouw gediend had!

Raffles had een blik op het benzinepijlgas geworpen. Er zaten nog hoogstens een paar liter benzine in de tank. Er waren nog twee bussen in de wagen, maar eerst moest dat lek dicht gemaakt worden.

En het kon niet gesoldeerd worden, onmogelijk, zelfs al tapte men de benzine tot de laatste druppel af, want het gloeiend hete soldeerijzer zou de benzinedampen ontsteken, de tank zou uit elkaar springen en dan viel er aan een reparatie niet meer te denken, afgezien van de grote gevaren.

— Stop het gaatje met was dicht, en plak er een reepje bandenrubber en isolatieband over.

Snel-opende Brand het reparatiedoosje, dichtte het gat zo goed mogelijk met een propje was en plakte daar overheen een reep rubberband, die hij ten slotte met een groot stuk isolatieband bedekte. Om de gehele tank wikkelde hij nog een lap, om een en ander op zijn plaats te houden. Het stond niet fraai, het zou wel niet lang houden, maar het moest gedaan worden.

Uit een naburige villa waren enige personen komen toelopen, die nieuwsgierig toekeken. En Brand had hen gaarne willen wegiagen, want hij begreep maar al te goed, dat die lieden stellig ondervraagd zouden worden, vóór er een kwartier verlopen was. Maar dat ging nu eenmaal niet, en men moest het aanvaarden. Die auto met die verbonden tank zou natuurlijk onmiddellijk overal herkend worden.

Terwijl Brand hiermede bezig was, legde Mira de hand op de arm van Raffles, die met opeengeklemden tanden toezag en zei op zachte, smekende toon:

— Laat mij in de steek! Je kunt je zelf heel goed in veiligheid brengen, Raffles, dat weet ik! Je hoeft je auto maar op te offeren, en je kunt gemakkelijk ergens op een trein stappen, maar laat mij dan aan mijn lot over.

— Ik denk er niet aan! antwoordde Raffles bedaard. Ik heb gezegd, dat ik je naar Frankrijk zou brengen, of waar je anders wilt heengaan en dat zal ik ook doen! En als wij moeten ondergaan, als wij het onderspit moeten delven, dan zullen wij 't gezamenlijk doen!

De vrouw liet een geluid horen, dat veel op een snik geleek en zei met gebogen hoofd:

— Ik vervloek de dag, waarop ik in je leven ben gekomen, Raffles. Ik heb je ongeluk aangebracht en jij vergeldt het mij door je leven voor mij in gevaar te stellen! Hoe zal ik je ooit kunnen belonen?

— Door je leven grondig te veranderen, Mira! antwoordde Raffles eenvoudig. En dat kun je, want je hebt wilskracht en je hebt talenten. Wendt die op een betere wijze aan, dan heb je mij ruimschoots deze geringe moeite vergoed!

Zij keek hem met een droeve glimlach aan, en zei:

— Een geringe moeite! Terwijl er op je geschoten wordt, alsof je een gevaarlijke, gemene misdadiger was!

— Spreek er niet meer over, Mira, diezelfde kogels hadden ook jou kunnen treffen! Ben je klaar, Charles?

— Ja, ik ben klaar. Zal ik de tank vullen?

— Giet er de beide blikken in leeg, meer hebben wij niet. Ik hoop, dat wij daarmee thans de kust kunnen bereiken.

Haastig goot Brand door de trechter de twee blikken benzine in de tank leeg en toen reed de auto weer weg, nagestaard door de villabewoners, die vruchteloos hadden gepoogd een gesprek aan te knopen.

Enige minuten daarna kwamen zij aan een dorp en daar had de politie een ketting dwars over de weg gespannen; niets meer of minder!

Raffles zag hem nog juist bijtijds, en een dwarsweg te kunnen inslaan, doorploegd van karresporen, en waar twee auto's elkander onmogelijk hadden kunnen passeren.

Op die weg werden zij over een afstand van een paar honderd meter nagezet door een stoutmoedige agent op een motorrijwiel, maar die moest zijn poging daarna staken, omdat hij zijn machine niet kon besturen, op die weg met de diepe sporen.

Gelukkig liep dit pad wat verder uit op een vrij bruikbare grindweg, maar zelfs Raffles moest nu erkennen, niet juist te weten, waar hij was, want zulke

heidepaden had hij met een auto nog nooit behoeven te volgen!

Maar in ieder geval gingen zij in noordoostelijke richting en dat was de hoofdzaak. De weg was hier zo volkomen verlaten, dat zij zich in een woestijn konden wanen. Het begon reeds te duisteren, toen de auto door een plaatsje snorde, dat zeer waarschijnlijk Halstead was en daar verwachtte men hen blijkbaar volstrekt niet, tenminste zij konden er onbelemmerd doorheenrijden:

In een zeer grote hoog reed Raffles om Ipswich heen, een grote stad, niet veel kleiner dan de zusterstad Norwich.

En niet ver van laatstgenoemde plaats werd de arme auto door zijn noodlot achterhaald. De benzine had de wasprop weggespoeld of half verteerd, het stukje rubber en de isolatieband hadden natuurlijk geen tegenstand kunnen bieden en met een soort van zucht gaf de wagen het op, niet ver van een der voorsteden.

Het was toen reeds zo goed als geheel donker.

Met de hulp van twee boerenarbeiders, die voorbij kwamen, duwden zij, na de lappen en het zonderlinge verband te hebben verwijderd, de auto naar de garage van een herberg terzijde van de weg en lieten hem daar.

Raffles wierp nog een laatste blik op de trouwe wagen, die hij misschien nooit weer zou terug zien, greep zijn valies, Brand deed hetzelfde en toen ging het drietal haastig te voet in de richting van de stad, terwijl Tobias vrolijk blaffend voor hen uitsprong, buitengewoon verheugd met dit uitstapje.

Zij hadden ongeveer een kwartier zwijgend langs de duistere weg gelo-

pen, tussen de twee rijen hoge bomen, toen van de kant van de stad het gerucht van een motor klonk.

Schelle lichten werden zichtbaar. Onwillekeurig stonden zij stil. Zou het een politieauto zijn, die op patrouille was? Neen, het bleek een vrachtauto te zijn, een vooroorlogse Ford, maar nog kittig en flink te been.

Raffles had zijn hand opgestoken en de bestuurder, éen man van een jaar of vijftig stopte verbaasd.

— Is je auto leeg, chauffeur? vroeg Raffles.

— Zo leeg mogelijk!

— Heb je een bepaald doel?

— Dat heb ik, ik moet naar Orford!

Orford was een zeer klein plaatsje aan de kust, dat Raffles zeer goed kende. Het lag aan het einde van een tamelijk diepe baai, Hollesley Bay geheten.

Raffles keek een ogenblik in het onnozele gezicht van de man en vroeg toen:

— Wil je ons daarheen meenemen, voor een pond sterling per persoon?

De man liet een zacht fluitend geluid horen, knipoogde op een zonderlinge wijze en zei afgemeten.

— Dat is een mooi bedrag! Gekke plaats, Orford, om naar toe te gaan om half negen in de avond! Maar een pond is een flinke duit! Apropos, geldt dat hondje ook voor een persoon?

— Een pond voor de hond ook!

— Stap maar in! zei de man kortaf. Maar wacht even, bij zulke gelegenheden heb ik de vracht liever vooruit!

— Betaal, Charles! zei Raffles kortaf en hij hielp de zwijgende Mira in te stappen en een plaatsje te vinden, in het stikdonkere binnenste van de vrachtauto.

HOOFDSTUK V.

DE DRANKSMOKKELAARS

Krakend, steunend en zuchtend trok het Fordje aan.

Op ongeveer een kwartier gaans van Norwich klonken knarsend de remmen en de auto stond stil. Daar ergens in de duisternis klonk een barse stem, die iets scheen te vragen, zonder dat zij konden horen wat het was, maar daarop klonk heel duidelijk het antwoord van hun chauffeur met zijn lijzige stem:

— Of ik een auto, een grijze auto met een doek om de benzinetank gezien heb? Nee, maat, daar kan ik je niet aan helpen! Nou, je kon wel goeien avond zeggen! Denk je, dat ik voor mijn plezier deze lijkist weer op gang probeer te krijgen?

Mira had met een krampachtig gebaar de arm van Raffles gegrepen. Haar adem stokte. Hij voelde haar vingers trillen. Natuurlijk was het politie, die de chauffeur ondervraagd had. Begreep, of wist die onnozele hals iets?

Dat is nooit gebleken, maar het staat vast, dat de auto een seconde later met een soort van gegrom weer in beweging kwam en zijn weg voortzette, in de luwe duisternis van de Juliavond.

Een paar malen opende Brand voorzichtig de lage achterdeurtjes en keek naar buiten. Er was niets te zien, behalve de spookachtige gedaanten van kromme wilgen, langs een smalle binnenweg, of de hoge, statige omtrekken van populieren langs een bredere verkeersweg.

De tocht duurde bijna anderhalf uur en toen eensklaps drong de zilte lucht van de zee binnen door de kieren van de oude vrachtauto.

Plotseling stond de auto stil, midden op de weg, naar het scheen.

Niets deed zich op deze plek horen dan het verre ruisen van de branding op de klippen. De vloed zou binnen een uur komen opzetten.

Zij hoorden hoe de chauffeur om de auto heenliep, iets voor zich heen bromde en toen de deurtjes opende, zeggende:

— Neem me niet kwalijk, heerschappien, maar nu zal ik jullie moeten verzoeken om uit te stappen. Ik kan je niet verder meenemen. Ik ben hier besteld.

Raffles stak het hoofd naar buiten en keek om zich heen. Hij kende de plek zeer goed en wist nauwkeurig waar hij zich bevond.

Van dit punt begon de weg heel langzaam te dalen tot aan het plaatsje Orford, een heel eenvoudig vissersdorp, maar dat zich mag verheugen in het bezit van een prachtige baai.

Links verrees, somber en dreigend, het overschot van wat eenmaal een trotse burcht was geweest, toebehorend aan een trouw volgeling van de ongelukkige Karel II, maar dat sedert meer dan vijf en zeventig jaren niet meer bewoond werd en in een vervallen staat verkeerde.

Wie er huisden, waren torenvalken, zeezwaluwen en muizen, zelfs op dit plekje had de natuur er voor gezorgd, dat de ene partij de andere in evenwicht hield. Een hoge muur, hier en daar tot op de helft afgebrokkeld en meer dan anderhalve meter dik, scheidde het oudere slot, waar 's Zondags en op vrije dagen de jeugd van Orford

krijgertje en verstoppertje speelde, van de smalle weg, die naar het vissers-plaatsje voerde en waarop zich maar heel zelden een auto vertoonde, hetzij van een groentenman, een melksboer, of een bierbrouwer.

Raffles kon zich dan ook volstrekt niet begrijpen, wat de chauffeur hier te zoeken had en hij vroeg zacht.

— Wil je ons niet meenemen tot Orford? Wij kunnen daar misschien wel een wagen huren, die ons verder brengt!

— Het spijt mij erg, mijnheer, maar het zal niet gaan! zei de man hoofdschuddend. Ik ben hier besteld. Het is al vijf minuten over de tijd. Ik moet hier een vrachtje inladen.

Raffles keek de man een ogenblik onderzoekend aan. En hij kwam tot de bevinding, dat hij nog zelden zulk een onnozel gezicht gezien had, ontdaan van het allergeringste sprankje menselijk vernuft.

En eensklaps stootte hij Brand aan en zei heel zacht:

— Er zal niets aan te doen zijn, wij zullen moeten uitstappen. Er is iets gaande op deze plek en ik geloof, dat ik het half en half begrijp! Het is maar beter, dat wij ons uit de voeten maken. Madame, mag ik zo vrij zijn, u de hand toe te steken?

Raffles was al op de grond gesprongen en hij hielp Mira bij het uitstappen. Zij scheen ongerust te zijn en haar gelaat was bleek, toen ze om zich heen keek en poogde de duisternis met haar blikken te doorboren.

— Waar zijn we hier ergens? vroeg ze zacht.

— Op ongeveer een half uur gaans van Orford.

— Maar dan zijn wij nog heel ver van Southwold!

— Dat is zo, indien we het te voet moesten doen. Ik hoop echter, dat wij daar beneden een auto zullen vinden en als die er niet is, zal er wel een trein gaan. Het is waar, dat wij op die wijze te laat zullen komen en mijn brave reus, die ons wacht, zal zich ongerust maken, maar het is nu eenmaal niet anders.

— Gelooft u niet, dat er ook in Orford politie zal zijn? vroeg de vrouw angstig.

— Misschien. Maar in ieder geval is het maar een plaatsje en men zal het politiecorps wel niet versterkt hebben. Als wij ons verspreiden, zullen wij niet zo gauw in het oog lopen. Ik heb in mijn valies voldoende, om je althans in de duisternis onkenbaar te maken, Mira. Maar nu vooruit, want wij hebben hier niets meer te doen. De bestuurder van de auto was heel rustig op een mijlpaal gaan zitten, haalde een pijp voor de dag, stopte hem en wilde aansteken, maar bedacht zich plotseling en deed met een verschrikte beweging de lucifer weer in het doosje.

— Heb je dat gezien, Charles? vroeg Raffles zacht.

— Ja, hij durft geen licht maken!

— Begin je het te begrijpen?

— Smokkelaars? vroeg Brand, fluisterend.

— Natuurlijk, niets anders. Zij hebben deze sukkel in dienst genomen, omdat hij ongevaarlijk is en niet eens weet, bij welke arbeid hij de behulpzame hand moet bieden.

— Maar hoe komen zij er bij, om hem hier te laten wachten, vroeg Brand verbaasd. Als het werkelijk smokkelaars zijn, zullen zij het toch niet wagen, met hun kisten, vaten en zakken door Orford te trekken? En voor zover ik weet, is dit de enige weg!

Maar Raffles schudde het hoofd en zei glimlachend:

— Er is er nog een? Maar die is heel moeilijk te vinden. Ik geloof, dat ik hem ken. Intussen, het is maar beter, dat wij niet met die kerels in aanraking komen. Laten wij liever zo spoedig mogelijk het dorp zien te bereiken. Als er geen trein loopt naar het Noorden, dan moeten wij het met een auto zien te doen. Maar naar Southwold moeten wij!

De twee mannen hadden hunne valiezen op hun schouders getild en zonder zich verder om de eigenaar van de vrachtauto te bekommeren begonnen

zij de smalle weg naar Orford te volgen.

Zij konden niet al te vlug lopen, want het was op dit punt stikdonker en rechts was de weg slechts door dunne paaltjes met ijzerdraad gescheiden van een diep ravijn, beplant met dennen en waarin men een lelijke, misschien dodelijke tuimeling zou kunnen maken.

Zij hadden echter zeker nog geen tien passen gedaan, toen er aan hun linker hand iets leek te kraken, alsof een oude deur plotseling open vloog. Onmiddellijk schreeuwde Raffles, door zijn instinct gewaarschuwd:

— Mira, red je! Wij zijn overvallen!

Toen liet hij zijn valies vallen en trok hij zijn revolver. Een paar malen schoot hij in de richting, vanwaar hij zachte, vloekende stemmen hoorde.

Een luide schreeuw van pijn antwoordde hem en de val van een lichaam.

Toen werd er plotseling een schel licht op hem gericht, voor een kort ogenblik en hij kon zien hoe Brand door een hevige slag met een ijzeren staaf bewusteloos neerstortte en bleef liggen waar hij lag, aan de voet van de oude muur, dicht bij een kleine deur.

Verblind door het plotselinge, felle licht in zijn ogen, schoot Raffles nog een paar malen, maar met geen ander resultaat dan dat hij de kogels tegen de oude stenen hoorde ketsen.

Enige mannen wierpen zich met hun volle gewicht op hem. Hij sloeg er twee neer, maar miste de derde, die hem met reuzenkrachten om het middel greep en zijn gewapende arm machteloos poogde te maken.

Maar Raffles wist zich met een uiterste krachtinspanning los te wringen en schoot zijn laatste kogel af.

De greep van de man, die hem vasthield, verslaptte onmiddellijk, de aanvaller scheen iets binnensmonds te mompelen en zakte toen eensklaps aan zijn voeten in elkaar.

Toen hoorde Raffles een hem wel zeer bekende vrouwenstem, die op een hese fluisterstem beval:

— Dat was zijn laatste schot, jongens! Behandel hem niet te hard, als je kunt. Hij mag niet dadelijk doodgemaakt worden! Waar is het serpent? Jullie hebben haar toch?

Er kwam geen ander antwoord dan vloeken en een wilde stormloop van vlugge voetstappen in de duisternis. Zes mannen tegelijk wierpen zich op Raffles en alleen al de schok was voldoende, hem te ontwapenen. Hij onderscheidde in die duisternis slechts enkele vage vormen en kon zijn slagen niet goed en met juistheid plaatsen.

Zijn keel werd dichtgeknepen door een harde vuist en aan zijn voeten kroop een kerel rond, die een dik touw om zijn knieën sloeg en toen hij wilde schoppen, om zich te bevrijden, was het te laat.

Zo werd hij, half verstikt, deels gedragen, deels geduwd, door de lage, kleine deur naar de andere kant van de muur gesleept.

Merkwaardig genoeg, dat hij voor 'n kort ogenblik dacht aan 'n beschrijving van de laatste ogenblikken van de graaf de Guise, vóór hij op last van zijn koning Hendrik IV door twintig moordenaars handen werd getroffen. Ook hij werd aldus, half gedragen door de hovelingen, die zijn moordenaars zouden worden, van het ene vertrek naar het andere geduwd, waar men hem met dolksteken afmaakte.

Maar weer klonk de stem van de vrouw — de stem, die hij zo goed kende — en die op diezelfde toon van zoeven beval:

— Je krenkt hem geen haar op zijn hoofd, denk erom. Hij kan ons misschien van nut zijn. Wat een bof, wat een fijn gelukje, dat we even te vroeg waren en hem hebben horen praten met die duivelin! Waar is ze? Jullie hebben haar toch?

Er kwam geen antwoord. Alleen wat vaag gemompel.

De vrouw slaakte een kreet van woede en teleurstelling:

— Ontsnapt? Maar zijn jullie dan zuigelingen? En hoeveel man hebben wij er wel bij ingeschoten?

Nog kwam er geen antwoord. Slechts een van de mannen gromde woest :

— Hou je kop maar dicht, Alice, tot we veilig binnen zijn. Er is al meer dan genoeg lawaai gemaakt.

— Die woorden kunnen je opbreken, Tom ! klonk de wraakzuchtige stem. Ik ben hier op het ogenblik de baas, als je dat maar weet, en zolang Jack er niet is ! Wat een vangst, en wat zal hij blij zijn ! Vlug, naar binnen met ze. Waar is de tweede ?

— Die komt in de achterhoede. Ze moeten hem dragen, geloof ik. En hou nou je snater maar. Je mooie Jack zelf zal me gelijk geven, als ik dat zeg ! Jij maakt er een vrolijke picnic van en je schreeuwt of we op een kermis liepen ! Het zou me niets verwonderen, als de chauffeur er in zijn schrik vandoor was gegaan ! Als dat zo is, zitten we met het boeltje en wie weet wat de kerel gaat vertellen !

Een zware, eentonige stem voegde hieraan toe :

— Bij het eerste schot heeft de kerel hem al gesmeerd ! Voor van nacht is het niets meer gedaan, jongens ! Ik ben al lang bij het vak, maar zoiets heb ik nog nooit meegemaakt ! Kleine kinderen of gekken zouden het stommer hebben kunnen aanleggen ! Dat komt er van, als je er een vrouw bijhaalt !

— Mouterij, hé ? riep de scherpe vrouwenstem. Nu, we zullen eens zien wat Jack er van zegt !

Nu werd er verder niet meer gesproken. Bij het onzekere schijnsel van een zaklantaarn bemerkte Raffles hoe hij werd voortgetrokken en geduwd over een binnenplaats, die hij heel goed kende, met grote, onregelmatige keien geplaveid, waartussen rijkelijk het gras en het onkruid opschoot.

Hij kende ook het gebouw, waar hij nu binnen werd gebracht.

Het was een van de oude torengebouwen, waar de kustwacht zich meestal ophield, rond de muren ter dikte van bijna een meter, met ruitjes en een zware, met ijzer beslagen deur.

Van de andere toren was niet heel veel meer over. Tussen die twee torens in had zich vroeger de ophaalbrug bevonden, die over een droge en zeer diepe gracht had gevoerd.

De brug was weg en de gracht was in de loop der eeuwen gevuld met aarde, afgewaaid takken en bladeren.

Nauwelijks was men in de torenkamer, of er werd licht gemaakt.

Er werden enige kaarslampen ontstoken, en ook was daar weer het hinderlijke, schelle licht van zoeven. Raffles zag nu, dat het een acetyleenlamp was, zoals ze vroeger wel aan motorfietsen worden gebruikt.

De eerste op wie zijn blik viel was de vrouw, die voortdurend gesproken had.

Het was Alice Brix en een bitter gevoel maakte zich van hem meester, toen hij bedacht, dat hij die vrouw, die misdadigster, slechts nog twee dagen tevoren de vrijheid had gegeven en dat ze hem nu aanzag met de ogen van een roofdier, bloeddorstig en wraakzuchtig.

En toen zag hij Brand, tussen een paar mannenbenen door, liggend aan de voet van een der zware muren, zeer bleek en met bebloed voorhoofd. En terwijl Raffles zo naar hem keek, draaide Brand het hoofd een weinig om, keek hem aan en kneep toen een paar malen achtereen het rechter oog dicht. Toen lag hij weer stil met afgewend gelaat.

Raffles zag nu, dat er acht mannen in het vertrek stonden. En de eerste man, die sprak, was de smokkelaar met de zware, slepende stem. Hij zei, na de koppen te hebben geteld :

— Voor zover ik kan nagaan, ontbreken er vier. Vier van de twaalf is een derde deel ! Als je het mij vraagt, Alice, dan hadden we die kerels beter kunnen laten lopen. Zaken gaan voor !

— Maar ik zei je, dat die kerels John Raffles en zijn helper zijn ! viel Alice Brix woedend uit. Denk je dat daar een paar vaten rum en Hollandse Jenever niet tegen opwegen ? Jack zou jullie vermoorden, als je hen had laten gaan !

— De vier jongens, die we kwijt zijn, zullen er misschien anders over denken,

zei een andere man en dat was Tom, een lange, schrale kerel met een somber, duister gezicht.

Alice keek de twee ontevredenen beurtelings strak aan en zei langzaam :

— Jullie moeten dat aanstonds ook eens tegen Jack zeggen ! Geloven jullie, dat je dan de ochtend nog haalt ?

Alleen Tom verbleekte. Zijn duister gezicht vertrok krampachtig. Maar Dave, de reus, haalde de schouders op en zei :

— Jack zal het volkomen met ons eens zijn, daarvan ben ik zeker. We hadden van avond zaken te doen en dat schieten kunnen ze hebben gehoord.

Op dat ogenblik was er een man méér in het vertrek en niemand had kunnen zeggen hoe hij er was gekomen. Hij was bijna zes voet lang en Raffles moest erkennen, dat hij zelden zulk een afstotend tronie had gezien. Niet omdat de man lelijk was, maar om de uitdrukking van beestachtige wreedheid, die op zijn gelaat lag uitgespreid. Dat was Jack, de aanvoerder. Hij droeg een pak van grove stof, met knielaarzen en een deukhoed met brede rand. Voorts droeg hij een soort van korte duffel, een halsdoek en de zakken van die korte jas puilden op een veelzeggende wijze uit.

Zijn gelaat stond strak en zijn ogen glansden als staal, toen hij langzaam in de kring trad en zei :

— Ik geloof, dat hier een misverstand heerst. Zijn er ontevredenen ? Is er iemand tegen Alice, mijn plaatsvervangster in verzet gekomen ?

— Tom en Dave, maar Tom is de ergste ! riep de vrouw. Het was openlijke muiterij van hem.

— Dat is dan de derde maal, hernam Jack langzaam, je weet wat dat zeggen wil, Tom. Het spijt me voor je. Je had nog grote diensten kunnen bewijzen aan de groep. Geef je revolver.

Hij zelf had snel zijn hand in zijn

rechter zak gestoken en die kwam er weer uit, geklemd om de kolf van een grote, ouderwetse, maar dreigende koeiendrijversrevolver.

Bleek als een lijk nam Tom zijn revolver uit zijn zak en wierp die op de kleine tafel neer, die in het midden van het ronde vertrek stond.

— Ga naar buiten ! beval Jack, kort, zijn revolver opheffend.

Onder een doods stilzwijgen strompelde Tom de deur uit. Men hoorde de voetstappen van de beide mannen op de binnenplaats. Toen klonk een geluid, dat leek op het openen van een luik met roestige scharnieren. Dan klonk een schot en de mannen daarbinnen sidderden. Het werd onmiddellijk gevolgd door het geluid van het neervallend luik. Dan naderden weer de kalme stappen, maar nu van een enkele man.

Jack trad binnen, nauwelijks iets bleker en zei rustig :

— Dat is afgelopen. Nu kunnen wij werken. Een raadgeving voor al degenen, die van oordeel zijn, dat de zaken niet gaan, zoals ze moesten. En nu zullen wij ons eens bemoeien met deze man hier.

— Het is John Raffles, Jack ! gilte Alice.

— Nu, dan zullen we hem verdrinken ! zei Jack rustig. Al dat schieten zou ons wel eens kunnen berouwen ! Had hij helpers ? Naar beneden dan met beiden !

Ieder wendde zijn blikken naar de voet van de muur, waar men de zwaar gewonde had neergeworpen. Die lag daar met gesloten ogen, het gelaat met bloed overstroomd.

Jack keek even onverschillig naar hem en zei :

— Die maakt het niet lang meer. Laat hem hier maar liggen, voorlopig. En naar de kelder met die doodsvijand van de vrije jongens !

HOOFDSTUK VI.

DE MARCONIST

In haar doodsangst was Mira in de blinde voortgehold, totdat zij struikelde over een steen aan de rechter zijde van de weg, waardoor zij zeker in het ravijn zou zijn gestort, als zij niet op het laatste ogenblik een der paaltjes had kunnen grijpen.

Haar voeten vonden een behoorlijke steun op een uitspringend gedeelte van de steile rots en zo stond zij daar betrekkelijk veilig en zo, dat zij juist even het hoofd boven de rand kon uitsteken, zonder zelf te worden opgemerkt.

Zij wist niet, dat een paar kerels de weg naar Orford waren opgesneld, met de gefluisterde opdracht van Alice om haar tot iedere prijs in handen te krijgen en zij wist dus ook niet, dat zij waarschijnlijk haar leven te danken had aan die struikeling, want de twee smokkelaars snelden haar voorbij in de duisternis, in de vaste overtuiging, dat zij haar binnen enige tijd wel zouden inhalen.

Zij kon slechts zeer weinig onderscheiden, maar zij hoorde toch het dofte geraas van de worsteling en de bevelen van Alice. Zij hoorde hoe het deurtje werd dichtgeworpen en toen werd het bijna stil, want zij vernam niets meer dan voetstappen, die zich haastig verwijderden. Lang daarvoor echter had zij het aanzetten van een motor gehoord, op enige afstand en zij had begrepen, dat de ontstelde eigenaar van de vrachtauto voor al dat schieten op de vlucht was geslagen.

Toen zij niets meer hoorde wist zij zich weer op de weg te werken en een ogenblik hurkte zij neer, luisterde aandachtig en liep toen vlug in gebukte houding in de richting, waar zij het

deurtje vermoedde. Bijna had zij een luide schreeuw gegeven, toen haar voet tegen iets weeks aanstiet.

Zij bukte zich, voelde een hand, voelde ook iets nats, glibberigs en huiverde. Zij begreep, dat het bloed moest zijn.

In gebukte houding strompelde zij weer verder en haar voet stootte nu tegen iets hards. Zij raapte het op. Het was een revolver. In de duisternis en op de tast overtuigde zij zich, waarom wist zij eigenlijk zelf niet, dat het wapen nog geheel geladen was en stak het in de wijde zak van haar mantel.

Een ogenblik stond zij nu onbewe-gelijk. Zij voerde een zware strijd. Het was bijna onmogelijk weerstand te bieden aan de krankzinnige, bijna onbedwingbare lust, die plek te verlaten, waar doodsgevaar haar bedreigde. En terug te snellen langs de veilige, donkere weg. Maar iets weerhield haar, met even sterke drang en dat was de gedachte aan John Raffles, die alleen om harentwille in dit verschrikkelijke avontuur was betrokken, dat hem stellig het leven zou kosten, want ook Mira had de stem van Alice Brix zeer goed herkend.

En die gedachte won het! Al moest zij zelve sterven, zij zou het uiterste doen, om de man te redden, die zich voor haar had willen offeren, voor haar, de misdadigster.

En van dat ogenblik af was zij zich zelve weer meester, volkomen kalm, bereid om het uiterste te wagen en Raffles te vergelden, wat hij allemaal voor haar had gedaan en nog had willen doen.

Zij bereikte het deurtje, dat zij zonder enige moeite kon openen.

En op een donkere plek stond zij bevend een ogenblik te luisteren en keek zij naar de lichtkier, veroorzaakt door de kaarsenlampen in de torenkamer, omdat de lap voor een der vensters niet geheel was dichtgetrokken.

Zij hoorde daar de stappen van twee mannen, die het vertrek verlieten, het openen van een luik, het schot, het dichtbonzen van het luik en de terugkeer van een enkele man. Haar hart dreigde te springen, toen zij een ogenblik geloofde, dat het Raffles was, die daar lafhartig was vermoord.

Maar een ogenblik daarna ging de deur opnieuw open, licht stroomde naar buiten en zij hurkte nog juist bijtijds zo dicht mogelijk in elkaar achter een hoop stenen en grind en zag de kleine troep even vlug een deel van de duistere binnenplaats oversteken en toen eensklaps verdwijnen in het binnenste van het vervallen hoofdgebouw.

Zodra zij niets meer hoorde en het weer stikdonker was om haar heen, liep zij snel op de plek toe, waar zij voor het laatst een lichtschijnsel had gezien, maar het was haar onmogelijk, ergens een opening te ontdekken.

De muur van het huis was hier zeer hoog en nergens vertoonde zich enige opening, of het moest zijn op een hoogte van meer dan acht meter boven de grond, waar zich een zestal openingen bevonden, zeer smal en die meer geleken op schietgaten dan op vensters.

Van een deur was in het geheel niets te bespeuren. En toch wist Mira met zekerheid, dat de mannen hier met hun gevangenen waren verdwenen. Er moest dus een of andere geheime toegang zijn, maar hoe zou zij die kunnen ontdekken in de duisternis?

Zij moest dat sombere, verlaten slot binnendringen, hoe dan ook. De schurken hadden Raffles en zijn trouwe vriend niet onmiddellijk vermoord en dat was een klein lichtpunt. Zolang die twee nog leefden, behoefde zij niet iedere hoop prijs te geven.

Als de derde man er maar was die

geweldige reus, die gelijk stond met een hele compagnie soldaten! Maar hoe hem te bereiken? Hij was immers meer dan twintig mijlen van deze plek, hij zat nu binnen in de stalen duikboot en wachtte in grote angst op de komst van zijn meester, die nu zeker al twee uren over zijn tijd was.

Maar zij was nu geheel op zich zelf aangewezen en zij zwoer, dat zij zou doen wat zij kon. Zij sloop langs de muur van de ruïne en toen zij de hoek was omgeslagen, kon zij zich nog juist staande houden, door met beide handen het verroeste muuranker vast te grijpen, want vlak voor haar voeten begon een steile, stenen trap. Zij aarzelde even, en toen begon zij stoutmoedig die trap af te dalen, die twee en dertig treden telde.

Juist toen zij de onderste bereikt had, verscheen er op de bovenste een gedaante, die haar begon te volgen, maar daar bemerkte zij niets van.

Want haar aandacht was getrokken door een flauw lichtschijnsel aan het einde van een smalle gang, waar het muf rook naar grondwater en bederf.

Haar brownning in de vuist klemmend, sloop zij op de punten van haar voeten voorwaarts, in de overtuiging, dat zij op deze wijze binnen in het huis zou kunnen komen en Raffles misschien zou kunnen redden.

Het lichtschijnsel werd hoe langer hoe duidelijker en eensklaps stond zij stil. Haar oor had een geluid opgevangen, dat hier al zeer zonderling klonk, het was een vrolijk liedje, dat daar gefloten werd!

Maar eensklaps hield dat weer op en het werd vervangen door een geluid van een geheel andere aard. Mira had teveel verstand van zulke zaken, om niet aanstonds te weten wat het was. Het was het droge, heldere tikken van een seintoestel.

Met ongelijke tussenpozen werd de sleutel omlaag gedrukt. En onmiddellijk begreep zij, dat zij hier was doorgedrongen tot een der hartaders van het smokkelaarsbedrijf, het geheime zenden-ontvangstation, waardoor de smok-

kelaars zich in verbinding konden stellen met schepen op zee, als die maar voorzien waren van een radioinstallatie!

Behoedzaam sloop zij naderbij. De deur bevond zich aan de linkerkant van de gang en stond ongeveer een hand breed open. Het duurde dus enige tijd, voordat zij een blik in het vertrek kon werpen. Het was een tamelijk grote kamer, waarin zich niets anders bevond dan, op een stevige tafel van eikenhout, een volledige installatie voor draadloze telegrafie.

Zij kon nog een tweede deur zien, heel smal en laag en van ruwe planken vervaardigd, die zeker weer toegang gaf tot andere kelderruimten.

Voor het toestel, op een rieten stoel en met zijn rug naar de deur gewend, zat een man, fluitend, die nu en dan een blik wierp op een vel papier, dat naast hem lag en waarvan hij waarschijnlijk de inhoud moest overseinen.

De man had zijn jas uitgetrokken en zat in zijn hemdsmouwen. Zo kwam het, dat zij duidelijk de kolf van zijn revolver uit de daarvoor bestemde zak zag steken.

Zij haalde diep adem en toen nam zij haar vast besluit. De politie moest gewaarschuwd worden! Weliswaar zou zeer waarschijnlijk Raffles dan zelf mede gearresteerd worden, maar dan stierf hij tenminste geen ellendige dood door de handen van die schurken.

Maar zij moest doortastend handelen, anders was alles verloren. Zij vatte de deurknop en trok zeer voorzichtig de deur nog verder open, zodat zij als een slang naar binnen kon glijden.

De man hoorde niets en hij had dus het fluiten ook gerust kunnen laten, want hij droeg een koptelefoon, stevig aansluitend tegen beide oren. Hij was volkomen verdiept in zijn werk en bemerkte niets van de nadering der vrouw. Het was duidelijk, dat hij zelfs volkomen onkundig moest zijn gebleven van hetgeen er daarboven was voorgevallen.

Stellig had hij zijn post niet mogen verlaten. Op haar tenen sloop Mira op

de man toe, die ongeveer drie meter van de deur verwijderd zat.

Met een enkele, vlugge ruk trok zij de revolver uit zijn broekzak en op hetzelfde ogenblik draaide de man zich om en keek in de loop van zijn eigen wapen.

Zijn vingers gleden van de sleutel en hij staarde de indringster krijtwit aan, niets begrijpend van die plotselinge verschijning.

Met een kort gebaar gebod zij hem, de kop-microfoon af te zetten en hij gehoorzaamde. De kleur kwam langzaam weer in zijn gezicht terug.

— Wat heeft dat te beduiden? vroeg hij schor. Wie ben je en wat moet je hier?

— Ga daar in die hoek staan en verroer je niet, want je leven is er mee gemoeid. Bedenk dat ik tot alles in staat ben.

De man ging schoorvoetend naar de hoek, die hem was aangewezen, schuin tegenover de seintafel.

Mira had te lang haar beroep uitgeoefend, om niet op de hoogte te zijn van de radio en niet te weten, hoe men zich met de politie in verbinding moest stellen. Zij kon uitstekend een toestel bedienen en zij nam plaats voor de tafel, een der wapens vasthoudend met de rechter hand en alleen met de linker seinend, nadat zij de koptelefoon had opgezet.

Het was daarbij echter onvermijdelijk, dat zij nu en dan naar het toestel keek met zijn talloze knopjes en schroefjes en dat zou bijna haar verderf zijn geworden.

Want de man in de hoek was onmerkbaar een weinig naar rechts geschoven, waar zich een kleine tafel bevond, waarop zich ledige en volle flessen, enige boeken en papieren, een tabakspot en nog andere voorwerpen bevonden.

En eensklaps deed hij een greep tussen die voorwerpen en zijn stem klonk schel en bevelend:

— Je handen op, juffertje, of je bent er geweest!

Zonder te aarzelen richtte Mira bliksemsnel het wapen, dat zij de man ont-nomen had, op diens hoofd en haalde de trekker over. Nutteloos sloeg de haan op het staal van het magazijn. De man liet een kort lachje horen en zei :

— Je had beter je eigen browning kunnen gebruiken, dametje ! Mijn proppenschieter was niet geladen ! Maar deze is het wel ! En verroer je nu niet en doe die koptelefoon af !

Mira had niets verstaan van wat de man riep, maar zijn bedoelingen waren maar al te duidelijk. En zij wist nu ook, dat het wapen ongeladen was, dat zij daar in de hand hield. Een smartelijk gevoel van machteloosheid en vernedering be kroop haar. Door een onnozele vergissing, door niet haar eigen wapen te gebruiken, zou Raffles nu stellig een afschuwelijke dood moeten ster-ven !

Ze had de telefoon nog niet afgezet en keek vol haat naar haar vijand, toen het gelaat van de man een plotselinge verandering onderging. Het vertrok krampachtig en het was alsof er een schok door zijn lichaam ging.

De kleine browning, die hij gegrepen had en die op tafel had gelegen, ont-glipte aan zijn hand, die hij langzaam naar zijn borst bracht.

En daarop gleed hij langs de muur op de grond en bleef daar rustig lig-gen.

Mira ontdeed zich haastig van de te-lefoon en toen gingen haar blikken naar de deur, waar zij een man zag staan, met een vreemdsoortig pistool in de rechterhand en die haar vriendelijk toeknikte. Zijn gelaat was geheel met bloed overdekt.

Mira kon een juichkreet ternauwer-nood onderdrukken. Want daar stond de helper, de trouwe vriend van Raf-fles, levend en gezond, glimlachend en vol hoop, terwijl zij meende, dat hem de hersens waren ingeslagen !

— Wees stil ! waarschuwde Brand haar, vóór zij kon schreeuwen. Ik heb met opzet mijn windpistool gebruikt,

om geen gerucht te maken. Die kerel daar heeft zijn rol voorlopig uitge-speeld. Hij heeft een onbeduidend klein hagelkorreltje in het lichaam, maar gedrenkt in een stof, die bliksem-snel verdooft.

— Maar, ik dacht, ik meende, dat zij u hadden doodgeslagen !

— Dat dacht de man, die sloeg, zelf ook ! zei Brand opgewekt. Het gaf een heel harde bons, dat verzeker ik u ! Maar hij sloeg half in de duisternis en hij sloeg helemaal mis, maar dat wist hij niet, de arme kerel ! De ijzeren staaf kwam terecht op een dwarsbalk vlak achter mijn hoofd en ik viel neer en hield mij alsof ik dodelijk gewond was !

— Maar, al dat bloed ?

— Stel u gerust ! Het is niet van mij, maar het is van de bandief, die naast mij was neergevallen ! Op de grond liggend en met zijn gezicht naar de vloer gewend, heb ik snel mijn hoofd en mijn wang met bloed besmeerd ! Het was niet elegant, dat erken ik, maar de uitslag heeft bewezen, dat ik er goed aan heb gedaan. Zij hielden mij voor dood, zij lieten mij alleen, daar had ik ook op gerekend, al was het van hun kant nogal onverstandig ! Ik zag u binnensluipen, ik heb u ge-volgd en nu zullen wij eens spoedig dat instrumentje daar in werking stellen !

— Ik stond juist op het punt, de po-litie hier heen te roepen.

— De politie ? riep Brand verschrikt uit. Dat zou heel gevaarlijk zijn ge-weest ! Ik geloof, dat ik iets beters weet ! Ik ken iemand, die een ont-vangstoestel bezit, die ik binnen enkele seconden kan bereiken en die binnen een half uur hier kan zijn, voor de kust tenminste ! En die is heel wat meer waard dan zes politieagenten.

En Brand ging voor de tafel zitten, zette de koptelefoon op en verzette een paar knoppen.

Zijn ogen schitterden toen hij vlug de sleutel begon neer te drukken.

HOOFDSTUK VII

HET GEHEIM VAN DE ROTSEN

Het eerste wat Raffles opviel, toen hij de hoge kelder werd binnen gevoerd, was een zonderling, vaag en vergerucht, waarvan hij de aard niet aanstands kon vaststellen.

Toen maakte hij uit, dat het veel gelek op het verre gedonder van een branding, die op klippen breekt.

Het was hem echter aanvankelijk onbegrijpelijk, dat hij op een afstand van ruim een kwartier lopens tot de kust, dat geluid zo diep onder de aarde zou kunnen horen, totdat plotseling zijn herinnering terugkwam en hij alles begreep.

De zee drong hier niet alleen diep het land binnen, in een smalle, rotsachtige baai, maar zij had hier in de loop der eeuwen een aantal gaten en holen in de rots uitgebeten en sommige daarvan drongen door tot vlak bij de grondvesten van dit oude kasteel!

Het was dus het gedonder van het woedend aanstormende water, hetwelk de rotsen deed beven, dat hij hoorde!

Jack had hem voortdurend gadegeslagen, en trad nu op hem toe met de vraag:

— Hecht je aan het leven, Raffles?

— Er zijn heel weinige en korte ogenblikken, dat ik er inderdaad aan hecht, antwoordde Raffles rustig.

— Maar je vreest de dood niet?

— Ik heb nooit voor iets gevreesd, dat van deze aarde is! antwoordde Raffles, de bandiet recht in de ogen ziende.

— Intussen, je bent een mens van vlees en van bloed, je bent nog niet zo oud, en het moet je toch iets waard zijn, het leven te redden, als het niet zo heel veel moeite kost! Ik weet, dat je

bij vroegere gelegenheden herhaaldelijk geweigerd hebt, iets los te laten aangaande de plek, waar zich 't geld en de juwelen bevinden, die jij zelf hebt buit gemaakt. Denk je dat ik misschien gelukkiger zou zijn in mijn pogingen, om je te laten spreken?

— Dat geloof ik haast niet! antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Iedereen heeft zekere beginselen, ik heb ook de mijne en daar doe ik geen afstand van. Een daarvan is, dat ik onder geen beding aan schurken van jouw slag zoveel geld in handen mag geven, vele millioenen!

Het gezicht van de aanvoerder vertrok krampachtig. En hij maakte een beweging naar zijn jaszak.

— Schiet hem toch een kogel door zijn hersens, schreeuwde Alice, die naast Jack was komen staan.

Raffles keek haar aan met zijn heldere, grijze ogen, en zei afgemeten.

— Ik vind het een afschuwelijk denkbeeld, dat schepsels als jij kinderen zouden voortbrengen! Men moest je vertreden als een giftige scorpioen! Je bent minder dan een beest, want je kent zelfs geen dankbaarheid! Nu, wat doet het er ook toe, maak er spoedig een einde aan!

Deze laatste woorden waren weer gericht tot Jack, die met een vals licht in zijn ogen zei:

— Maar niet zo heel spoedig, mijn waarde heer! Een revolverkogel zou wel wat al te gemakkelijk en pijnloos zijn! Neen, ik heb iets anders voor je bedacht! Ik zei je al, dat ze je gingen verdrinken! En ik heb zo mijn eigen methodes! Je weet natuurlijk waar je hier bent?

Raffles keek eens rond in de kelder-ruimte. Hij meende dat vertrek al eens vroeger gezien te hebben. Het was tamelijk ruim en overal langs de wanden waren zeer zware ringen ingeklonken en lagen kettingen en stijf verroeste, ijzeren kogels, zoals de galeislaven ze vroeger en zelfs hier en daar nu nog aan de voet moesten meeslepen. Oo waren er nog overblijfselen te zien van verschillende martelwerktuigen, een pijnbank, een rad, een paar zware handspaken, een katrol in het midden van de zoldering.

Er viel niet aan te twijfelen, het was de kelder, waar vroeger gevangenen of vijanden van de roofridder, die het slot bewoonde, werden opgesloten of gemarteld.

— Het is een der onderaardse gevangnissen van dit oude slot! zei hij. Wil je mij hier van honger laten omkomen soms?

— Dat zou ook niet zulk een kwaad denkbeeld zijn, maar het duurt wat lang en is daarom te gevaarlijk, want wij kennen je bekwaamheden! Verdrinken is veiliger en binnen zes uur kunnen wij weten of ons plannetje gelukt is! Weg met hem, jongens, naar de grot! En neem kettingen mee en die kogel daar!

— Acht mannen omringden Raffles en hij werd door een zeer sterke, gewelfde deur, met ijzer beslagen, in een gang gevoerd, waarvan de vloer vrij sterk naar beneden helde. De wanden van deze gang bestonden over een lengte van meer dan tien meters uit metselstenen, om dan over te gaan in het harde basalt, door de natuur gevormd.

De kogel bleek zo zwaar te zijn, dat de sterkste der mannen hem slechts met moeite op zijn schouder kon tillen. Anderen weer belastten zich met enige kettingen, met schakels zo dik als een vinger.

De mannen hadden zich voorzien van elektrische toortsen en zwijgend en enel, terwijl Alice vooruitliep, als de geest van de wraakzucht, daalde de troep langs de gang dieper in de inge-

wanden der aarde, totdat zij een zeer, groot, overwelfd hol bereikten, zeker wel dertig meter breed, twaalf meter hoog en waarvan de lengte niet zo gemakkelijk te schatten was.

De gang liep uit op een soort van smal, ongelijk pad, dat over een lengte van omstreeks acht meter langs de wand van het hol liep, maar verderop zich versmalde en eindelijk verdween.

In dit hol stond reeds water. Zelfs bij eb bleef er een brede plas over, inktzwart, stil en dreigend, roerloos, zonder een rimpeltje.

Maar nu was het vloed! De donder van de branding was nu zeer duidelijk hoorbaar en de scherpe ogen van Raffles, die de duisternis doorboorden zagen telkenmale heel in de verte een witte schuimrand, die weer verdween en plaats maakte voor een nieuwe.

Jack begon weer te spreken, met een trek van spot om de dunne lippen:

— Je zult nu de truc wel begrijpen, mijnheer Raffles! De vloed is aan het opkomen en binnen een uur is hij op zijn hoogst en dan zal het water gestegen zijn tot aan die zwarte rand daar, die je duidelijk kunt zien tegen de wand van de rots! Natuurlijk wordt de ingang van de gang, die we juist verlaten hebben geheel onder water gezet en wij zullen ons dus wat moeten haasten. Ik weet, dat je zwemt als een otter en wij zullen dus enige maatregelen moeten nemen! Bindt hem, jongens, en stevig. Neen, geen touw, gebruik staal-draad! En dan met de kettingen aan die ring daar vastgemaakt en de kogel aan zijn voeten!

Raffles werd naar een plek gebracht, die omstreeks twee meter van de gang verwijderd was, en waar een zware ring, vijf centimeter dik, in de rotsmuur was gemetseld. Er hing een eind ketting aan, voorzien van twee handboeien, en die werden om de polzen van Raffles gesloten.

Zijn ellebogen werden met staal-draad bijeen gehouden en de ijzeren kogel werd aan zijn voet vastgemaakt, nadat men ook zijn enkels had samengesnoerd.

Toen alles gereed was, stroomde het zeewater reeds met onstuimige kracht door de ingang van het hol, zeker meer dan honderd meter verder en golfde over het natuurlijke voetpad, tot bij de ingang van de tunnel.

De mannen daar stonden reeds tot hun enkels in het water.

— Vaarwel, tot wij elkander terug zien in de hel! gilde Alice hem toe, met een gebaar als van een woedende furie, terwijl ze met de bandieten heensnelde.

Met een donderend geluid wrong zich dan het water door de nauwe opening en stuwde een steeds hogere golf tot achter in het hol, die met kracht uiteenspatte tegen de achterwand.

Het zwarte, koude water was tot aan Raffles' knieën gerezen en reeds dreigde het hem onderstboven te werpen, zo krachtig was de beweging der vloedgolven.

En het water kwam tot zijn middel..

Bij het weglopen zakte het een weinig, maar dan kwam het weer terug, als een roofdier rondsluipend in de nacht en kroop langs hem op... hoger!

Toch werd hij niet opgeheven, want dit belette de zwaarte van de kogel en van de ijzeren kettingen. Van de ingang van de tunnel was alleen nog maar een klein stuk te zien, als het vloedwater terugliep.

Nog tien minuten en alles zou gedaan zijn.

Raffles sloot de ogen. Een soort van bewusteloosheid maakte zich van hem meester. Maar eensklaps opende hij ze weer tot een smalle kier, want een fel lichtschijnsel was in het hol doorgedrongen en vulde het met een helderheid als van daglicht, om onmiddellijk daarna te doven.

Raffles slaakte een luide kreet en hij wist niet of het de echo was, zijn verbeelding of een andere stem, die hem antwoordde! Hij schreeuwde nogmaals en moest weer de ogen sluiten, want

de verblindende lichtstraal zwiepte opnieuw door het hol, bleef trillend een ogenblik op hem rusten en verdween.

Het was alsof zijn ziel in verrukking baadde, toen hij een ruwe, welbekende stem hoorde, die trillend van aan-doening en ontzetting tegelijk, boven het gebulder van het water uit riep:

— Moed, Mylord! Moed! Wij komen dadelijk.

Het was de stem van Henderson, de reus.

En Raffles zag een langwerpige, donkere gedaante, als een vreemde vis op zich toeglijden en dicht langs hem heenschuiven, tot de kop van die vis bijna de achtermuur raakte. Die vis was zijn stalen duikboot en van de rug er van liet zich een reusachtige gestalte glijden, die naast hem kwam te staan, in het kolkende water en als een krankzinnige brulde:

— Vervloekt! Met ijzer en staal-draad vastgebonden! Een vijl, mijnheer Brand! Of neen, dat zou te lang duren, het water komt Mylord tot aan de borst!

— Om 's hemels wil, red hem! klonk een trillende vrouwenstem in doodsangst.

— Heel vriendelijk van je, Mira, om dat te zeggen! zei Raffles met een kort lachje. Ja, een vijl zou te lang duren, vrees ik! Wat dunkt je van een koevoet, James? Zou je de ring uit de muur kunnen loswringen?

Brand had reeds een stalen koevoet aan Henderson toegestoken. Raffles ging wat terzijde, zover het hem mogelijk was en woedend dreef de reus de stalen tanden, op de tast af, rondom de ring in het graniet, maar het ging hem niet vlug genoeg, hij stak de hefboom gedeeltelijk door de ring heen en trok toen uit alle macht, met zijn voet zich afzettend van de muur, terwijl zijn spieren zich spanden als kabels van een sleepboot.

En de meus won het van het basalt! De zwarte ring werd losgescheurd uit

zijn bed van natuursteen en eeuwenoude kalk!

Trillend nog van inspanning hief de reus Raffles, zover de ketting strekte, uit het water op en droeg hem naar de duikboot, terwijl hij zelf alleen nog maar met hoofd en schouders boven de golven uitstak.

Daarop greep Brand Raffles onder de oksels en nu kon Henderson de kogel optillen en met kettingen en al werd Raffles op het dek van de boot getrokken. Onmiddellijk bracht Brand de machine weer in beweging en voorzichtig, tegen de vloedgolven in, stuurde hij de duikboot weer naar de opening van het hol. Inmiddels vijlden Henderson en Mira, bezeten door een woeste haast, aan de staaldraden en de boeien totdat dit alles van Raffles afviel.

De vrouw weende en misschien had zij het in vele, vele jaren niet gedaan.

En Raffles zei, terwijl hij omhoog keek naar de donkerblauwe hemel, die vol sterren hing en haar hand vatte:

— Om die tranen zal je waarschijn-

lijk zeer veel vergeven worden Mira! Naar de volle zee, Charles! Naar Frankrijk! Later zal ik wel met die schurken afrekenen! Zij hebben nog iets van mij te goed!

— Kan dit voorlopig soms dienen? vroeg Brand, wiens ogen ook verdacht knipperden, terwijl hij Raffles 'n ijzeren kistje toestak, dat heel zwaar scheen te zijn.

— Wat is dat? vroeg Raffles, verbaasd.

— Wel, een deel van de kas, denk ik! antwoordde Brand. Ik vond het nog juist bijtijds in de radiokamer, in dat verrukkelijke vertrek, waar ik mij in verbinding heb kunnen stellen met onze brave reus!

— Nu, dat is althans een kleine vergoeding! zei Raffles lachend. Een deel ervan kan dienen om Mira aan wat kapitaal te helpen! En voortaan mag je geen grapjes meer maken ten koste van de radio, want behalve jullie drieën heeft de draadloze mij van nacht het leven gered!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Verlaten Slot

